Ensimmäisen presidenttikunnan jäsenten puheet

139. yleiskonferenssissa

SISÄLTÖ

Valkeuden liite, lokakuu 1969

Vastuuttomuus ja avioero kodin eheyden uhkana

PRESIDENTTI DAVID O. McKAY

(Puheen luki presidentti McKayn poika Robert R. McKay)

Rakkaat veljeni ja sisareni: Sieluni on syvästi liikuttunut tänä aamuna — sekä olosuhteitten että tapahtumain vuoksi. Milloinkaan en ole ollut näin kiitollinen Herran siunauksista ja kirkon jäsenten uskosta ja rukouksista. Olen kiitollinen evankeliumin palautuksesta ja siitä kaikelle maailmalle julistetusta ihanasta sanomasta, mikä sitä palautusta seurasi — että Jumala elää ja että Hänen rakas Poikansa Jeesus Kristus on maailman Lunastaja ja Vapahtaja, että me olemme Hänen lapsiaan ja että Hän on antanut meille suunnitelman, jota noudattaen saatamme palata Hänen kasvojensa eteen ylösnousseina, kuolemattomina olentoina.

Olen kiitollinen siitä erinomaisesta edistyksestä, mihin kirkko on kuluneena vuotena yltänyt; siitä yksimielisestä ja runsaasta tuesta, mitä kirkon johtavat auktoriteetit ja yleisvirkamiehet ovat antaneet; apujärjestöjen pääneuvottelukuntien, vaarnojen, koorumien, seurakuntien ja lähetysten virkailijoiden sekä kirkon koko jäsenistön uskollisuudesta, uskosta ja uhrautuvaisuudesta. Kaikkein eniten olen kiitollinen siitä varmuudesta, mikä meillä on Herran ohjaavasta ja hallitsevasta voimasta.

Osoitan kaikille, jotka ovat läsnä tässä historiallisessa tabernaakkelissa — erikoisvieraillemme, hallinto- ja kasvatustoiminnan johtohenkilöille, alue-edustajille, vaarnojemme, seurakuntiemme ja apujärjestöjemme virkailijoille ja opettajille läheltä ja kaukaa — sekä radion ja television ääressä oleville ystäville ja jäsenille sydämellisen tervehdykseni ja tervetulotoivotukseni tähän kirkon 139. vuosikonferenssiin.

Kuluneina kuukausina olen ollut mitä suurimmassa määrin huolestunut ihmiskunnan onnesta tässä koettelemusten ja väärien ihanteiden maailmassa. Rikollisuuden lisääntyessä, halveksunnan kohdistuessa lakiin ja järjestykseen, kotien rikkoutumiseen johtavien avioerojen määrän jatkuvasti enentyessä, siveettömyyden ja kaiken siihen liittyvän turmeluksen vallitessa, väheksytyksi ellei suorastaan hylätyksi tulemisen uhatessa ihmisen vapautta koskevia kallisarvoisia periaatteita — olisi miesten ja naisten kaikkialla maailmassa aika ryhtyä etsimään syvällisemmin, hartaammin, innokkaammin kuin milloinkaan ennen tämän maailman onnettomuuksien syitä ja urhoollisesti ja sankarillisesti valita parempi elämänsuunta.

Tämä on aika, jolloin ihmiskunnan tulisi kääntää ajatuksensa Kristuksen, Herramme ja Vapahtajamme, opetuksiin ja — suuremmassa määrässä kuin maailmassa on tähän asti tapahtunut — mukauttaa niihin asenteensa ja tekonsa. Jolleivät miehet ja naiset suurin joukoin siten muuta sydäntään ja elämäänsä, maailma pysyy sekasorron tilassa ja nykyinen sivistyksemme rappeutumisuhkan alaisena.

On surkuteltava mutta havaittava tosiasia, että ihmisten sydämet ovat aivan liian yleisesti kääntyneinä pois Jumalasta eikä kohti Jumalaa. Itsensä korottaminen, eikä Jumalan kirkastaminen, on kannustimena useimpien ihmisten elämässä. Kunnioituksen puute on aivan liiankin ilmeinen.

Maailma tarvitsee enemmän jumalisuutta ja vähemmän jumalattomuutta; enemmän itsekuria, vähemmän itsensähemmottelua; enemmän voimaa sanoa Kristuksen tavoin: "Isä, . . . älköön kuitenkaan tapahtuko minun tahtoni, vaan sinun." (Luuk. 22:42) Kristus tuli tuomaan rauhan. Hänen elämäntapansa hylkääminen on antanut vallan epäsovulle ja ristiriidoille. Ihminen, ei Herra, on aikaansaanut tuhoisat taistelut ja niistä aiheutuvan kurjuuden. Sodat ovat lähtöisin jumalattomien johtajien pahuudesta. Vasta kun vapaus voittaa ja oikeudenmukainen rauha astuu voimaan, voimme toivoa sotien loppuvan ja hyväntahdon vallitsevan ihmisten keskuudessa.

Nykyaikana, jolloin nämä tosiasiat ovat niin silmäänpistävän selviä, kaikki vilpittömät ihmiset ymmärtäkööt ne tuhoisat tilanteet, mistä sodat ovat aiheutuneet, ja päättäkööt poistaa ne Jumalan avulla ikiajoiksi. On varmasti tuleva oikeuden ja vapauden voitto vääryydestä ja sorrosta; toistan: sotaa ei saa milloinkaan tukahdetuksi, elleivät ihmiset tee

muutosta sydämessään ja omaksu uusia ihanteita.

Oleellisena, peruslaatuisena edellytyksenä suuren kansakunnan rakentamiselle ja säilymiselle on koti. Kansakunnan, erityisesti tasavaltaisen kansakunnan, voima on sen jäsenten järkevästi hoidetuissa ja hyvin johdetuissa kodeissa. Hyvin johdetussa kodissa voimme tuntea maan päällä tuulahduksen taivaasta. Juuri siellä lapsonen äidin sylissä ensimmäiseksi kokee turvallisuuden tunnetta, saa äidin suudelmasta ensi käsityksen hellyydestä, löytää äidin myötätunnosta ja hellyydestä ensimmäisen varmuuden siitä, että maailmassa on rakkautta.

Muistan, miten toisen maailmansodan aikana jouduin kerran olosuhteitten pakosta samaan makuuvaunuun neljänkymmenen nuoren sotilaan kanssa. He olivat herrasmiehiä ja kunniaksi mille kansakunnalle tahansa. Keskustelun aikana eräs heistä huomautti minulle: "Minunkin isäni tukka on valkoinen." Sitten hän lisäsi, äänellä, joka ilmaisi hänen tunteittensa koko syvyyden: "Miten haluaisinkaan nähdä sen harmaantuneen pään tänä aamuna!" Hän ja hänen toverinsa olivat menossa leirille, mikä olisi päätöksenä heidän koulutukselleen, ja sen jälkeen heidät lähetettäisiin palvelukseen valtameren taakse. He olivat liittyneet armeijaan puolustaakseen ei vain ihmisen tahdonvapautta, vaan myös kodin ja rakkaittensa oikeuksia ja pyhyyttä. Sellainen rakkaus kotia ja omaisia kohtaan, mitä tuo nuori sotilas tunsi, tekee mieluisammaksi kuolla kuin antautua viholliselle, joka tahtoo hävittää kodin ja kaiken, mitä oikeat amerikkalaiset sotilaat pitävät kallisarvoisena.

Aviollisen ilon tavoittelu ilman halua ottaa kantaakseen perheen kasvattamiseen kuuluvia velvollisuuksia on muuan niistä hyökkäyksistä, jotka järkyttävät amerikkalaisen kodin eheyttä. Ymmärryksen ja keskinäisen huomaavaisuuden tulisi aina olla mukana päätettäessä lasten hankkimisesta kotiin.

Nuorten on tärkeätä tajuta, että järkevä kodinrakennus alkaa nuoren miehen ja nuoren tytön ollessa vielä teini-iässä. Useinkin lasten terveys, mikäli puolisoita lapsilla siunataan, riippuu vanhempien toimista ennen avioliittoa. Lehdistössä, saarnatuolista ja erityisesti kodissa tulisi kajahtaa useammin se sanoma, että pojat ja tytöt laskevat jo nuorina tulevan onnensa tai onnettomuutensa perustan. Jokaisen nuorukaisen erityisesti tulisi valmistautua isyyden vastuuseen pitämällä itsensä ruumiillisesti puhtaana, niin että hän voisi astua siihen vastuuseen — ei pelkurina taikka petkuttajana, vaan kunniallisena ja pystyvänä kodin perustajana. Nuorukainen, joka soveltumattomana ottaa kantaakseen isyyden vastuun, on petturia pahempi. Nuoren miehen nuoruudessaan harjoittamista elämäntavoista riippuu hänen vaimonsa ja lastensa tuleva onni.

Opettakaamme samoin tytöille, että äitiys on jumalallinen asia, sillä elämässämme luomiseen liittyvät seikat kuuluvat jumalallisuuden piiriin. On siis tärkeätä, että nuoret naiset tajuavat ruumiinsa puhtaana ja siveänä pitämisen välttämättömyyden, jotta heidän lapsensa voisivat tulla maailmaan vapaina synnistä ja sairauksista. Rajoituksista vapaa syntymä ja jalon luonteen perintö ovat lapsuuden suurimpia siunauksia. Kenelläkään äidillä ei ole oikeutta kahlehtia lastaan elämällä tavalla, joka nuoruudessa näyttää miellyttävältä ajanvietteeltä ja johon muka kuuluu oikeus antautua vahingollisten huumausaineiden ja muiden synnillisten tapojen valtaan. Niiden, jotka haluavat olla suvun äitejä, tulisi elää ainakin siten, että kykenevät synnyttämään lapsia, jotka eivät kanna synnynnäisen sairauden, heikkouden tai epämuodostuman taakkaa sen vuoksi, että vanhemmat ovat hurjassa nuoruudessaan kulkeneet — Shakespearen sanoilla lausuttuna — "otsa julkeana . . . heikkouden ja veltostuksen teillä".

Siveettömyys on vallitsevana paheena nykyisessä maailmassa. Toistan saman, mikä julkaistiin presidentti Joseph F. Smithin allekirjoittamana hänen vielä eläessään: "Nykypäivän yhteiskunnan ruumista ja sielua ei turmele mikään inhottavampi syöpä kuin sukupuolisynnin kauhistava sairaus. Se tur-

Vastuuttomuus ja avioero kodin eheyden uhkana

PRESIDENTTI DAVID O. McKAY

(Puheen luki presidentti McKayn poika Robert R. McKay)

melee elämän totisen perustan ja jättää iljettävät vaikutuksensa vielä syntymättömälle kuoleman perintönä." (The Improvement Era, 20. vuosikerta, s. 739) Se, joka on varhaisessa miehuudessaan epäsiveä, ei täytä luottamusta, jota tytön vanhemmat hänelle osoittavat; ja se, joka on epäsiveä neitovuosinaan, on uskoton tulevalle aviomiehelleen ja luo kodilleen onnettomuuden, epäluuloisuuden ja epäsovun perustan. Älkää piitatko opettajista, jotka puhuvat estoista. Muistakaa vain se iankaikkinen totuus, että siveys on hyve, jota tulee arvostaa yhdeksi elämän jaloimmista ansioista. Se myötävaikuttaa miehen miehekkyyteen. Se on naisen korkein hyve, ja jokainen kunnon mies tietää tämän todeksi. Se on onnellisen kodin keskeisiä edellytyksiä. Kukaan ei menetä mainettaan ylläpitäessään arvokkaalla tavalla kirkon periaatteita. Voitte olla tässä maailmassa olematta kuitenkaan maailmasta. Pitäkää siveyttänne kaikkea muuta tärkeämpänä! Jumala on käskenyt meidän olla siveitä — "Älä tee huorin", Herra lausui Siinailla. (Ks. 2 Moos. 20:14)

Rappeuttavat voimat ovat vallalla maailmassa, mutta niitä kyetään vastustamaan, jos nuoret vaalivat oikeita ajatuksia ja pyrkivät korkeisiin ihanteisiin. Ikivanhaa taistelua totuuden ja valheen välillä käydään yltyvällä raivolla, ja tällä hetkellä näyttää siltä, että valhe on saamassa yliotteen. Lisääntyvä siveellinen välinpitämättömyys ja laajalle levinnyt halveksunta kunniallisuuden ja rehellisyyden periaatteita kohtaan vaikuttavat perustaahorjuttavasti yhteiskunnallisessa, poliittisessa ja kaupallisessa elämässä.

Kirkon edustama ylevä näkemys avioliitosta on ilmaistu selkeästi neljänä sanana, jotka ovat löydettävissä Opin ja Liittojen Kirjan 49. luvusta: ". . .avioliitto on Jumalan säätämä . . ." (LK 49:15) Tämä ilmoitus annettiin vuonna 1831, jolloin Joseph Smith oli vasta 25-vuotias. Ottaessamme huomioon olosuhteet, missä se annettiin, havaitsemme sen satojen muiden esimerkkien ohella jälleen yhdeksi esimerkiksi siitä tosiasiasta, että häntä innoitti Herran Henki. Edessämme on kokoontuneena tuhansia vaarnojen, seurakuntien, koorumien ja apujärjestöjen johtavia virkailijoita, ja heille me sanomme: niin teidän kuin minunkin on ylläpidettävä tässä ilmoituksessa esitettyä ylevää käsitystä avioliitosta ja kavahdettava sitä esiin tunkevaa vaaraa, mikä uhkaa alentaa ihannekodin tasoa.

Sanotaan, että parasta ja jalointa on sellaisten elämä, jotka tähtäävät korkeisiin ihanteisiin. Nuoret eivät totisesti voi vaalia avioliitosta korkeampaa ihannetta kuin että he pitävät sitä jumalallisena säädöksenä. Nuorten mielessä sellainen periaate on heille suojana heidän seurustellessaan, alati vaikuttavana voimana, joka auttaa heitä pidättäytymään tekemästä mitään, mikä estäisi heitä pääsemästä temppeliin ja antamasta sinetöidä rakkautensa kestävällä ja iankaikkisella liitolla. Se johdattaa heitä etsimään Jumalan ohjausta puolison valinnassa, minkä valinnan viisaudesta heidän elämänsä onni täällä ja tuonpuoleisessa on suuresti riippuvainen. Se tekee heidän sydämestään puhtaan ja hyvän; se kohottaa heitä taivaallisen Isänsä puoleen. Tällainen ilo on useimpien miesten ja naisten ulottuvilla, jos avioliiton ja kodin korkeita ihanteita asianmukaisesti ylläpidetään ja vaalitaan.

Ajan merkit osoittavat selvästi, että avioliiton pyhyys on vakavasti uhattuna. On paikkoja, missä avioliittoon vihkiminen voidaan toimittaa mihin vuorokauden aikaan hyvänsä ilman minkäänlaisia ennakkovalmisteluja. Lupa myönnetään ja seremonia toimitetaan pariskunnan odottaessa. Monet aviopärit, jotka ovat antautuneet tällaisten houkutusten pauloihin, ovat joutuneet näkemään avioliittonsa päätyvän pettymykseen ja murheeseen. Muutamissa tapauksissa tällaiset paikat eivät ole mitää muuta kuin otollisia mahdollisuuksia harjoittaa laillistettua siveettömyyttä. Miten kauaksi tässä mennäänkään totisista ihanteista! Sikäli kuin on vallassamme, meidän on varoitettava nuoria pareja menemästä salaa ja harkitsemattomasti avioliittoon.

On elintärkeätä vastustaa sellaista vaikutuksel-

taan salakavalaa kirjallisuutta, joka puhuu "avioliiton vararikosta", puoltaa koeavioliittoja ja pitää avioliiton ulkopuolisia sukupuolisuhteita avioliiton ulkopuolisiin ystävyyssuhteisiin verrattavina.

Vanhemman asemaa ja erityisesti äidin asemaa olisi pidettävä pyhänä velvollisuutena. Ihmissielun syvyyksissä on jotain, mikä kapinoi leväperäistä vanhemmuutta vastaan. Jumala on juurruttanut syvälle vanhempien sieluun totuuden, etteivät he voi rankaisematta kieltäytyä velvollisuudesta turvata lapsuus ja nuoruus.

Laajenevana pyrkimyksenä näyttää olevan tämän vastuun siirtäminen kodilta ulkopuolisille vaikutuselimille, kuten esimerkiksi koululle ja kirkolle. Niin tärkeitä kuin tällaiset ulkoa tulevat vaikutteet ovatkin, ne eivät voi milloinkaan syrjäyttää isän ja äidin vaikutusta. Meidän on välttämätöntä opastaa alati, valvoa alati, pitää toverillista yhteyttä sekä vartioida lapsiamme, jotta kotimme säilyisi koskemattomana.

Lapsen luonne muovautuu suurelta osin hänen kahdentoista ensimmäisen elinvuotensa aikana. Sinä kautena hän kuluttaa kotona valveillaoloajastaan kuusitoistakertaisesti sen, minkä hän kuluttaa koulussa, ja 126-kertaisesti sen, minkä hän kuluttaa kirkossa. Lapset esittäytyvät ympäristölle kotinsa leima olemuksessaan; ja vain sikäli kuin kodit ovat sellaisia kuin niiden tulisi olla, ovat lapsetkin sellaisia kuin heidän tulisi olla. Luther Burbank, suuri kasvien tutkija ja tiedemies, on mitä vaikuttavimmalla tavalla tähdentänyt alituisen huomion tarpeellisuutta lapsen kasvattamisessa. Hän sanoo:

"Opettakaa lapselle itsekunnioitusta. Totuttakaa se itsekunnioitukseen aivan samoin kuin kasvi totutetaan paremmille tavoille. Kukaan itseään kunnioittava ihminen ei milloinkaan ole muovautunut oksastamalla. Ennen kaikkea pitäkää mielessänne toisto — saman vaikutuksen kohdistaminen uudelleen ja uudelleen, näin loputtomiin.

Tämä juuri vakiinnuttaa kasveihin piirteitä, saman vaikutuksen alituinen toistuminen, kunnes se on jättänyt lähtemättömän jälkensä eikä muutosta tapahdu. Teillä ei ole varaa masentua. Te käsittelette jotakin paljon kallisarvoisempaa kuin on mikään kasvi — lapsen kallisarvoista sielua."

On kolme perusasiaa, joihin jokaisella lapsella on oikeus: (1) arvossapidetty nimi, (2) turvallisuuden tunne, (3) kehitysmahdollisuudet. Suku antaa lapselle hänen nimensä ja yhteiskunnallisen asemansa. Lapsi haluaa perheensä olevan yhtä hyvän kuin hänen ystäviensäkin perheet. Hän haluaa, että hän voi ylpeänä osoittaa isäänsä ja tuntea innoitusta aina äitiään ajatellessaan. Äidin velvollisuutena on elää niin, että hänen lapsensa liittävät ajatuksissaan häneen kaiken, mikä on kaunista, suloista ja puhdasta. Ja isän tulisi elää niin, että lapsi haluaa olla — hänen esimerkkiään seuraten — hyvä kansalainen ja kirkossa Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opetusten totinen noudattaja.

Lapsella on oikeus tuntea, että hänen kotinsa on paikka mihin paeta, paikka mihin suojautua ulkomaailman vaaroilta ja pahuudelta. Perheen yksimielisyys ja eheys ovat välttämättömiä tämän tarpeen täyttämiselle.

Lapsi tarvitsee vanhemmat, jotka ovat sopeutuneet toisiinsa onnellisella tavalla, jotka toiveikkaina kilvoittelevat saman elämänihanteen täyttymystä kohti, jotka rakastavat lapsiaan vilpittömällä ja epäitsekkäällä rakkaudella — lyhyesti sanoen vanhemmat, jotka ovat tasapainoisia, tietyn määrän ymmärrystä saaneita ihmisiä, jotka kykenevät luomaan lapselle terveen tunnepohjan, mikä on hänen kehitykselleen suuremmaksi hyödyksi kuin aineelliset edut.

Avioero lähes poikkeuksetta riistää lapsilta nämä edut. Sain eräältä kohta kahdeksan täyttävältä pojalta, jonka vanhemmat ovat eronneet, sydäntäsärkevän kirjeen, jota nyt lainaan: "Rakas David O. McKay, minulla on pulma ja se koskee äitiä ja isää. He ovat eronneet ja me [tarkoittaa hänen veljeään ja siskoaan] haluaisimme olla jälleen yhdessä. Voitteko te selvittää pulmaani? Rakastan teitä." Minkä

murheen tuolle lapselle ja mitä onnettomuutta tämä ero onkaan aiheuttanut lapsille.

Lisääntyvä avioerojen määrä Yhdysvalloissa nykyisin on vaarallisena uhkana tämän kansakunnan suuruudelle. Avioerojen prosentuaalisen määrän kasvu kaikkialla Yhdysvalloissa ja omassa valtiossammekin on hälyttävä.

Niin muinaisten kuin nykyisten pyhien kirjoitusten valossa voimme täydellä syyllä päätellä, että Kristuksen ihanteena avioliiton suhteen on ehyt koti, ja avioeroon johtavat seikat ovat Hänen jumalallisten opetustensa vastaisia. Uskottomuus- tai muita äärimmäistapauksia lukuunottamatta, kirkko paheksuu avioeroa, ja auktoriteetit silmäilevät pelon tuntein kirkon jäsenten keskuudessa tapahtuvien avioerojen lisääntymistä.

Mies, joka on solminut pyhiä liittoja Herran huoneessa tarkoituksenaan pysyä uskollisena aviolupaukselleen, on petturi, jos hän irrottautuu vaimostaan ja perheestään vain siksi, että hän on antanut itselleen vapauden hullaantua jonkun häntä hymyllä imarrelleen nuoren tytön sieviin kasvoihin ja miellyttävään ulkomuotoon. Vaikka maan lain väljä tulkinta soisikin sellaiselle miehelle erokirjan, luulenpa, että hän on kelvoton saamaan suositusta, jotta hänen toinen avioliittonsa vahvistettaisiin temppelissä. Ja jokainen nainen, joka rikkoo kotinsa jonkin itsekkään halun vuoksi tai joka on ollut uskoton miehelleen, on myös uskoton liitoille, jotka hän on solminut Herran huoneessa. Kun puhumme aviositeen katkaisemisesta, koskettelemme yhtä murheellisimmista elämänkokemuksista. Puolisoilla, jotka ovat iloinneet keskinäisen rakkautensa päivänpaisteesta, on todellakin murhetta, kun he joutuvat näkemään erimielisyyden ja epäsovun pilvien pimentävän heidän elämänsä rakkauden valon. Pimeydessä, joka seuraa, sammuu rakkauden kipinä kummankin silmistä, ja on hyödytöntä koettaa sytyttää sitä uudelleen.

Avioliiton pitäminen pelkästään sellaisena sopimuksena, jonka voi solmia milloin tahansa jonkin haaveellisen päähänpiston johdosta tai itsekkäiden syiden vuoksi ja purkaa ensimmäisen vastoinkäymisen tai erimielisyyden ilmaantuessa, on ankaran tuomion ansaitseva rikos, varsinkin jos lapset joutuvat tällaisesta erosta kärsimään. Avioliitto on pyhä suhde, joka solmitaan varsin selvistä syistä — ensisijaisesti perheen kasvattamista varten. Kevytmielinen suhtautuminen avioliittoon, epäviisas neuvo solmia "toveriavioliitto", alhainen, saatanallinen oppi "vapaista sukupuolikokeiluista" ja jo etukäteen valmiiksi käsitellyt avioero-oikeusjutut ovat vaarallisia kareja, joille moni perhelaiva ajautuu.

Jotta kotien hajoaminen vähenisi, olisi nykyisen taipumuksen avioliiton vähättelyyn vaihduttava siksi yleväksi näkemykseksi avioliitosta, minkä Jeesus Kristus siitä liitosta esittää. Pitäkäämme avioliittoa pyhänä velvoitteena ja liittona, joka on iankaikkinen tai josta voi tehdä iankaikkisen.

Opettakaa kumpaakin sukupuolta edustaville nuorille avioliiton velvollisuuksia ja ihanteita, jotta he käsittävät, että avioliitto on velvoittava ja ettei se ole sopimus, jonka voi lakkauttaa milloin tahansa. Opettakaa heille, että puhdas rakkaus sukupuolten välillä on ylevimpiä asioita maan päällä ja että lasten synnyttäminen ja kasvattaminen on korkein ihmisen kaikista velvollisuuksista. Tässä suhteessa on vanhempien velvollisuutena olla kodissa esimerkkinä, jotta lapset voivat nähdä ja niin sanoakseni imeä iteensä perhe-elämän pyhyyden ja siihen liittyvät velvollisuudet.

Rikkoutuneiden avioliittojen määrä voi vähetä, jos pariskunnat tajuvat jo ennen alttarille menoaan, että avioliitto merkitsee keskinäistä palvelemista, niin antamista kuin ottamistakin, ja että kummankin on uhrattava kaikkensa. Harriet Beecher Stowe kirjoittaa viisaasti: "Oikeaa kotia ei pysty luomaan kukaan mies tai nainen, joka ei heti alkuun ole valmis hyväksymään elämää sankarillisesti, kohtaamaan työtä ja uhrauksia. Vain sellaisille voidaan suoda tämä jumalallisin voima luoda maan päälle se, mikä lähimmin muistuttaa taivasta."

Vielä yhtenä avioliiton kestävyyteen myötävaikuttavana seikkana on temppelissä vihkiminen. Ennen kuin sellainen vihkiminen toimitetaan, on nuoren miehen ja nuoren naisen ensin välttämättä saatava suositus piispalta. Heidän tulee mennä hänen luokseen henkilökohtaisesti, ja piispa velvollisuutensa mukaisesti selvittää parille sen velvoitteen pyhyyttä, jonka he nuoret aikovat vastaanottaa, ja tähdentää kaikkia niitä varokeinoja, jotka edellä on mainittu. Pappeuden edessä, ennen aviovelvoitteeseen sitoutumistaan, nuoret siis saavat opetusta heidän edessään olevan velvollisuuden pyhyydestä; ja sen lisäksi he päättävät, ovatko vai eivätkö he ole valmiita menemään pyhyydessä ja puhtaudessa Jumalan alttarin ääreen ja sinetöimään siellä lupauksensa ja rakkautensa.

Lopuksi: on muuan periaate, joka nähdäkseni vaikuttaa suoraan aviosuhteen onnellisuuden perustaan, ja se on puhtauden vaatimus, jota opetetaan ja noudatetaan totisten kirkon jäsenten keskuudessa. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa on vain yksi siveellisyyden mittapuu. Kenelläkään nuorella miehellä ei ole yhtään enempää oikeutta olla epäsiveä kuin nuorella tytölläkään. Nuorukaisen, joka tulee piispan luo pyytämään suositusta viedäkseen puhtaan tytön alttarille, odotetaan antavan saman puhtauden, minkä hän odottaa saavansa.

Saadaksemme tämän lisääntyvän avioeromäärän suuren ongelman asianmukaisesti ratkaistuksi voimme turvallisin mielin pyytää apua Jeesukselta, opastajaltamme. Hän julisti, että aviosuhde on jumalallista alkuperää, että "avioliitto on Jumalan säätämä" (LK 49:15), liitto, minkä saisi purkaa vain mitä poikkeuksellisimmista syistä. Kristuksen kirkon opetuksen mukaan on perheellä suurin merkitys yksilön ja yhteiskunnan kehityksessä. "Onnellisia, totisesti onnellisia ovat ne, jotka iloitsevat säröilemättömästä avioliitosta ja joiden rakkaus, mitä mikään valitus ei häiritse, ei milloinkaan häviä." Kun avioliittoon vihkiminen vahvistetaan pyhän pappeuden valtuudella, se pysyy voimassa — kuten perhesuhteetkin — halki ajan ja koko iankaikkisuuden. "Minkä siis Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erottako." (Mark. 10:9)

Siunatkoon Jumala meitä niin, että suhtaudumme vakavammin, hartaammin ja vilpittömämmin kodin ja avioliiton pyhyyteen, on rukoukseni Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

"Kaunistakoon ajatuksesi hyve"

PRESIDENTTI DAVID O. McKAY

(Puheen luki presidentti McKayn poika David Lawrence McKay)

Rakkaat pappeusveljeni, lausun teidät tervetulleiksi ja kiitän tästä mahdollisuudestani ilmaista teille jälleen kerran tunteeni suurten kutsumustemme johdosta.

Kun ajattelen sitä pappeuden haltijain muodostamaa suunnatonta kuulijakuntaa, joka on kokoontunut tänä iltana kokouksen alussa mainittuihin lukuisiin paikkoihin, ja tajuan tämän suuren miesjoukon voiman, minut valtaa voimallinen tunne.

Tunsin rintani paisuvan kaiken sen mahdollisen hyvän vuoksi, mitä nämä monet tuhannet pappeuden saaneet miehet, jotka ovat tänä iltana palvelemassa Jumalaa, tekevät ja voivat tehdä.

"Kai viinitarhassa suuressa
pien paikka on mullekin,
Siks kunnes jalkainsa juuressa
saan kiitellä Herraani.
Nyt jättäen kaiken huomaansa
käyn Luojaani palvelemaan,
Kun rakkaus mulla on oppaana,
voin lähteä taivaltamaan."

(*MAP-kirkon Lauluja* n:o 14)

Toivon, että jokainen, joka kuunteli näitä säkeitä tänä iltana, sovelsi niitä itseensä ja tavallaan teki pyhän lupauksen toimia vastaisuudessa paremmin kuin tähän asti. Mieleeni tuli viisi perushyvettä, joiden tulisi yhdistyä siihen haluun. Tyydyn vain mainitsemaan ne.

Ensimmäinen on usko — usko Isää Jumalaan, usko Hänen Poikaansa, usko lähimmäisiimme.

Toinen on rehellisyys, lapsenomainen vilpittömyys, rehellisyys toimissamme lähimmäistemme kanssa. Se on koko luonteen perusta. Jos lausutte rukouksen illalla ja olette menetelleet epärehellisesti lähimmäistenne suhteen päivän aikana, luulenpa melkein — kuten kuningas "Hamletissa" — että sananne liitävät korkealle, mutta ajatuksenne jäävät maahan; mutta jos olette toimineet rehellisesti, Herra on kuuleva vilpittömät tunteenne ja on vastaava niihin.

Kolmas on uskollisuus. Se on suurenmoinen periaate. Oikea ystävä on uskollinen. Monet tuttavat eivät ole eivätkä ymmärräkään olla. Olkaa uskollisia pappeudelle. Olkaa uskollisia vaimollenne ja perheellenne, uskollisia ystävillenne.

Pappeuden saaneille miehille lausun tämän varoituksen: Heikoin kohtanne tahtoo olla se kohta, minkä suhteen saatana koettaa saattaa teidät kiusaukseen ja koettaa voittaa teidät, ja jos olette tehneet sen kohdan heikoksi itse ennen kuin olette ryhtyneet palvelemaan Herraa, saatana on pahentava sitä heikkoutta. Tehkää hänelle vastarintaa, niin saatte voimaa. Hän on kiusaava teitä jossakin muussa. Tehkää hänelle vastarintaa, niin hän heikkenee ja te vahvistutte, kunnes voitte sanoa, millaiseen tiltanteeseen sitten joutunettekin: "Mene luotani, saatana, sillä kirjoitettu on: 'Sinun pitää kumartaman Herraa, sinun Jumalaasi, ja häntä ainoata palveleman'." (Luuk. 4:8; engl. raamatunkäännös)

Mainitsen tästä, koska kirkossamme on liian monia särkyneitä sydämiä sen tähden, että miehet, joista muutamilla on pappeus ja huomattava asema, joutuvat kiusaukseen juuri siinä, missä ovat heikkoja. He unohtavat, että he ovat tehneet liittoja Herran kanssa ja poikkeavat pois hyveen ja viisauden polulta ja murtavat vaimonsa sydämen tyydyttämällä typerästi halujaan ja antamalla kiusaukselle myöten.

Keskuudessamme on käytännössä muuan maailman pyhimmistä kodin onnea koskevista liitoista. Ääneni kuuluvilla on miehiä, jotka ovat unohtaneet, miten pyhä se liitto on. Kahdentoista neuvoston veljet, kirkon johtavat auktoriteetit, vaarnojen virkamiehet innokkaasti kehottavat nuoria kaikkialla menemään temppeliin vihittäviksi. Älkää kuitenkaan menkö temppeliin, ellette ole valmiita hyväksymään liittoja, joita teette.

Temppeliavioliitto on kauneimpia asioita koko maailmassa. Vihkiparin johdattaa temppeliin rakkaus, ihmissielun jumalallisin ominaisuus. Nuori

mies voi täydellä syyllä pitää morsianta, joka on hänen lastensa tuleva äiti, puhtaana kuin lumi, tahrattomana kuin auringonsäde, äidiksi yhtä kelvollisena kuin kuka neitsyt hyvänsä. Naisen on ihanaa näin kantaa hääpukua ja olla nuoren vanhimman sydämen ylpeytenä, miehen, joka uskoo hänelle taloutensa hoidon.

Morsian uskoo sulhasensa olevan kelvollinen isäksi niin kuin hän on kelvollinen äidiksi, ja tähän hänellä onkin oikeus, koska miehen hartioilla on pyhän pappeuden viitta, mikä todistaa hänen nuorelle morsiamelleen ja kaikille hänen kelvollisuudestaan.

Yhdessä he seisovat Herran huoneessa todistamassa ja lupaamassa Hänen edessään, että he pysyvät uskollisina liitoille, jotka he sinä päivänä solmivat, kummankin omistautuessa vain toiselleen eikä kenellekään muulle. Tämä on avioliiton korkein ihanne, mikä ihmiselle on milloinkaan annettu. Jos nuo liitot pidetään niin pyhinä kuin pyhät liitot olisi pidettävä, vaimojen samoin kuin miestenkin keskuudessa olisi vähemmän murtuneita sydämiä. Liitto on pyhä asia. Miehellä, joka on solminut temppeliavioliiton, ei ole minkäänlaista oikeutta katsoskella nuoria naisia, olivatpa nämä sitten kuorossa tai Apuyhdistyksessä, neuvottelukunnan jäseniä tai kirkon jonkin muun tehtävän hoitajia. Olette luvanneet pysyä uskollisina vaimollenne.

Pappeusveljet, pitäkää lupaus uskollisesti, olkaa sille uskolliset.

Kehotan hartaasti, että pappeuden haltijain suuri joukko, joka on kokoontunut tänä iltana tähän kokoukseen, pysyttäytyy uskollisena Jumalan huoneessa solmituille liitoille. Teillä ei ole minkäänlaista oikeutta laiminlyödä vaimoanne ja etsiskellä muiden seuraa, jotka vaikuttavat viehättävämmiltä teistä sen vuoksi, että joudutte tekemisiin heidän kanssaan jokapäiväisessä elämässänne, liikeasioissanne tai kirkon toimissa. Tämä voi tuntua yleistetyltä, mutta teille puhuessani mieleeni tulee muuan vaimo kyynelsilmin ja anoo: "Ettekö tahtoisi lausua rukousta, ettekö tahtoisi rukoilla ja siten koettaa saada mieheni palaamaan?" Niin, ehkäpä huoli oli hänenkin syytään — hän sanoikin, että hän oli osittain syypää — mutta tiedän, että hänen miestään tuli syyttää, sillä hän on mies, jolla on pappeus ja jolla ei ole oikeutta rikkoa lupauksiaan.

Jumalan Henki ei kiistele miehen kanssa, joka jollakin tavoin myötävaikuttaa toisen miehen perheen hajoamiseen.

"Elämän suurin taistelu käydään sielun hiljaisissa kammioissa."

Pyydän teitä, pappeustoverini, tekemään jälleen samoin kuin olette epäilemättä useinkin tehneet — istuutumaan ja tutkistelemaan isteänne. Teidän sisimmässänne ja minun sisimmässäni on meneillään taistelu joka päivä. Taistelkaa sisäinen sotanne päätökseen, ja tehkää ratkaisu menettelytavastanne, ensinnä sen suhteen, mikä on velvollisuutenne perhettänne kohtaan. Karttakaa elämässänne tilanteita ja ihmisiä, jotka aiheuttavat onnettomuutta kodissanne. Toiseksi: tehkää selväksi, mikä on velvollisuutenne koorumianne kohtaan. Selvittäkää, oletteko koorumillenne minkäänlaisessa kiitollisuudenvelassa, ja kokeilkaa, onko teillä tarpeeksi voimaa sen velan suorittamiseen päätökseen tultuanne. Kolmanneksi: selvittäkää tuona hiljaisena hetkenä, mikä on velvollisuutenne kirkkonne suhteen. Ja neljänneksi: selvittäkää, mitä olette velkaa lähimmäisillenne. Selvittäkää itsellenne velvollisuutenne, muistaen, että "elämän suurin taistelu käydään oman sielunne hiljaisissa kammioissa".

Muistakaa seuraava ohjenuoranne, mihin virkaan teidät kutsutaankin: "Mikä ikinä oletkin, tee tehtäväsi hyvin." Tämä koskee tietenkin siveellisiä ja laillisia pyrkimyksiä eikä vahingollisia tai halpamaisia toimia. Se teki minuun syvän vaikutuksen monia vuosia sitten, kun — kuten olen muutamille teistä jo aikaisemmin kertonutkin — Peter G. Johnston ja minä olimme kävelemässä Stirlingin linnan ympäristössä Skotlannissa. Olin masentunut; olin juuri aloittamassa lähetystyötäni. Minua oli nolattu

sinä päivänä ollessamme kiertämässä ovelta ovelle. Minulla oli koti-ikävä. Kuljeksimme Stirlingin linnan ympäristössä, emmekä itse asiassa olleet tekemässä työtämme; ja kun tulimme takaisin kaupunkiin, huomasin erään keskeneräisen rakennuksen. Hämmästyksekseni havaitsin jalkakäytävältä käsin etuoven yläkamanan yläpuolelle kiveen kaiverretun kirjoituksen. Sanoin veli Johnstonille: "Menenpä katsomaan, mitä siinä lukee."

Olin vasta rakennukselle johtavan käytävän puolivälissä, kun tuo sanoma osui silmiini. Kiveen oli kaiverrettu: "Mikä ikinä oletkin, tee tehtäväsi hyvin." Kun palasin toverini luo ja kerroin hänelle, niin tiedättekö, kuka ihminen tuli mieleeni ensimmäiseksi? — Vahtimestari Utahin yliopistosta, missä juuri olin suorittanut loppututkintoni. Tajusin kunnioittavani tuota miestä yhtä suuresti kuin ketä tahansa professoria, jonka luennoilla olin ollut. Hän teki tehtävänsä hyvin. Muistin, miten hän auttoi meitä jalkapalloasujemme suhteen, miten hän auttoi meitä joissakin läksyissämme, sillä hän oli suorittanut itsekin yliopistollisen loppututkinnon. Vaatimaton hän oli, mutta tänä päivänäkin kunnioitan häntä.

Mitä te olette? Te olette miehiä, joilla on Jumalan pappeus, joilla on jumalallinen valtuus edustaa jumaluutta, mihin virkaan teidät on kutsuttukin.

Luonteeni mukaista on aina ollut iloita työtovereitteni seurasta. Olen hyvin mielelläni ystävieni kanssa. Mitä vanhemmaksi tulen, sitä syvällisemmin arvostan jäsenyyttä Kristuksen veljeskunnassa. Tunnen siten tänä iltana syvemmin, vilpittömämmin kuin milloinkaan aikaisemmin.

Suokoon Jumala siunauksensa niille ohjeille ja puheille, jotka tänä iltana esitetään; meidän suotakoon lähteä sydämessämme entistä vakaampi päätös palvella Herraa ja pitää Hänen käskynsä; meidän suotakoon lähteä entistä tarmokkaampina tukemaan toisiamme vanhurskaassa elämäntavassa, puolustamaan kirkkoa, karttamaan puhumasta pahaa naapureistamme tai kirkon paikallisista, vaarnojen tai johtavista virkamiehistä. Välttäkäämme puhumasta pahaa; karttakaamme panettelua ja juoruamista. Se on myrkkyä niiden sielulle, jotka sellaiseen antautuvat. Pahan puhuminen vahingoittaa parjaajaa enemmän kuin parjattua.

Amerikan Yhdysvalloissa perustuslaki takaa yksilön vapauden, joten rukoilkaamme myös, että Herra tekisi tyhjäksi kommunistien suunnitelmat, jotka haluaisivat riistää meiltä sen vapauden.

Haluan viitata muutamiin kommunismia koskeviin huomautuksiin, jotka esitin yleisessä pappeuskokouksessa kolme vuotta sitten. Siinä pappeuskokouksessa kehotin tutkimaan perustuslakia ja olemaan varuillaan kommunismin hyökkäyksiä vastaan, jotka pyrkivät kaivamaan maata sen alta, minkä lisäksi lausuin seuraavaa:

"Kirkon on, kunnioittaen kaikkien jäsentensä oikeutta pitää poliittiset näkemyksensä ja uskollisuudenlupauksensa, *noudatettava mahdollisimman ankaraa puolueettomuutta*. Meillä ei ole minkäänlaista aikomusta pyrkiä estämään jäseniämme käyttämästä mitä laajimmin ja vapaimmin poliittisia oikeuksiaan perustuslakimme puitteissa, minkä Herra julisti säätäneensä 'viisaiden miesten kätten kautta, jotka [Hän herätti] juuri tätä tarkoitusta varten' (LK 101:80), ja minkä tulisi periaatteittensa puolesta — kuten profeetta Joseph Smith rukoili vihkiessään Kirtlandin temppelin — 'olla voimassa ikuisesti' (LK 109:54). Kirkko ei myönny vähääkään uskollisuudessaan sitä vakaumustamme kohtaan, että amerikkalaisia periaatteita ja liittovaltion ja osavaltioiden perustuslakien alaisia hallintolaitoksia sekä viimeksimainittujen turvaamia ihmisten kansalaisoikeuksia on suojeltava.

Tämän kirkon asenne kommunismiin ei kuitenkaan ole koskaan muuttunut. Pidämme sitä suurimpana maanpäällisenä saatanallisena uhkana rauhalle, menestykselle ja Jumalan työn leviämiselle ihmisten keskuuteen." (The Improvement Era, kesäkuu 1966, s. 477)

On esitetty, että jäsenten ei kommunismin vaaroihin perehtyessään tulisi odottaa piispojen ja vaarnojen johtajien liittyvän heidän seuraansa tai virkansa nojalla tukevan heidän pyrintöjään, koska

näiden odotetaan noudattavan ankaraa puolueettomuutta kuten jo mainittiinkin. Myöskään ei kommunismista tietoa etsivien järjestäytyneiden liikkeiden tulisi tyrkyttää aatteitaan kirkon jäsenistölle millään alueella tavalla, joka saattaa johtaa jäsenten keskeisiin erimielisyyksiin. Samoin ei piispojen, vaarnojen johtajien eikä muiden kirkon johtajien tulisi ryhtyä johtamaan mainitunlaisen ryhmätoiminnan tukemista tavalla, mikä velvoittaisi muita kirkon jäseniä liittymään mainitunlaisiin liikkeisiin.

Jokaisen kansalaisen — ja niin ollen kirkon jokaisen jäsenen — oikeutena ja velvollisuutena on olla varuillaan ja olla selvillä yhteiskunnallisista, kasvatuksellisista, kommunistisista ja muista poliittisista voimista, jotka mahdollisesti pyrkivät kaivamaan maata vapaan yhteiskuntamme alta. Mutta tämä tekisi tyhjäksi omat tarkoitusperänsä, jos se tapahtuisi tavalla, joka pyrkii johtamaan erimielisyyteen oman jäsenistömme keskuudessa.

Milloinkaan ei saa unohtaa, että kirkkoomme tulee käännynnäisiä kaikista kansakunnista, jotka edustavat erilaisia näkemyksiä kiistakysymyksissä. Meille kuuluu ehdottomasti vastuu opettaa kaikkiin kansakuntiin kuuluville jäsenillemme Kristuksen totisia oppeja niin voimallisesti, että he ovat varustautuneita kaikkia vääriä aatteita vastaan, millä nimikkeellä niitä sitten esitettäneenkin.

Tulevan vuoden Melkisedekin pappeuden oppikurssi sisältää opetusaineistoa mm. sellaisista aiheista kuin vapaus, uskonto ja valtio, kommunismin vaarat sekä muista seikoista, jotka katsotaan elintärkeiksi evankeliumin syvällisiä totuuksia tutkittaessa. Näiden oppiaiheiden tutkiminen auttaa pappeusveljiä perehtymään paremmin vanhurskautta vastustaviin voimiin sekä Herran kaikille lapsilleen laatimaan pelastussuunnitelmaan.

Näinä suuren kuohunnan ja yhteiskunnallisten mullistusten aikoina olisi hyväksi, jos pappeusjohtajamme ja -veljemme joka hetki muistaisivat apostoli Paavalin viisaan neuvon, jossa hän sanoi:

"Niinpä, kun minä tulin teidän tykönne, veljet, en tullut puheen tai viisauden loistolla teille Jumalan todistusta julistamaan.

Sillä minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna." (1 Kor. 2:1-2)

Auttakoon Jumala meitä puolustamaan totuutta — tekemään enemmänkin: elämään sen mukaan, olemaan siitä esimerkkinä kodeissamme. Mitä olemme vanhemmillemme velkaa, emme kykene ilmaisemaankaan. Aiotteko te vanhemmat, isät ja äidit, vaikuttaa samoin omiin lapsiinne? Jumala suokoon teille voimaa, jotta teillä olisi se vaikutusvalta, niin että lapsenne olisivat viimeiseen saakka — kuolemaankin asti, mikäli välttämätöntä — uskollisia Jeesuksen Kristuksen evankeliumin totuudelle, mikä korottaa kunniaan Jumalan, Isämme, joka rakkaan Poikansa Jeesuksen Kristuksen, maailman Lunastajan, kera ilmestyi profeetta Joseph Smithille. He ilmoittivat itsensä tässä armotaloudessa ja Hänen työnsä pantiin alulle, eikä sitä enää milloinkaan tehdä tyhjäksi taikka anneta toiselle kansalle.

Saatana pyrkii yhä päättäväisesti saamaan tahtonsa perille, ja hänen kätyreilleen on nykypäivänä suotu voima, jollaista heillä ei ole ollut vuosisatoihin. Valmistautukaa kohtaamaan tilanteita, jotka voivat olla vaikeitakin, aateasetelmia, jotka vaikuttavat kenties järkeviltä, mutta ovat turmiollisia. Kyetäksemme vastustamaan näitä voimia meidän on turvauduttava Pyhän Hengen johdatukseen, mihin teillä on oikeus. Ne ovat todellisia.

Jumala ohjaa tätä kirkkoa. Olkaa sille uskolliset; olkaa sille kuuliaiset. Olkaa uskolliset perheellenne, olkaa sille rehelliset. Suojelkaa lapsianne. Ohjatkaa heitä, älkää mielivaltaisesti, vaan isän lempeän esimerkin avulla, ja lisätkää siten kirkon voimaa käyttämällä pappeuttanne kodissanne ja elämässänne.

Kun päätän puheeni, haluan teidän tietävän, että muistan uhrauksia, joita asevoimissa palvelevat tekevät. Olkoon heillä voimaa kestää kiusaukset ja esimerkillään olla elävänä todistuksena muille. Jumala siunatkoon lähetyssaarnaajiamme, jotka päivästä toiseen etsivät niitä, jotka haluavat vastaanottaa heidän sanomansa. He vastustakoot turmiollisia vaikutteita ja tulkoot siten uskollisiksi palvelijoiksi Jumalan valtakunnan rakentamisessa.

Olkoot Hänen siunauksensa kaikkien teidän osana teidän jatkaessanne Mestarin työtä. Laajentukoon tämä työ laajentumistaan, jotta se täyttää jumalalliset tarkoitusperänsä. Olkaa uskolliset kutsumuksellenne, veljet, niin Herra on siunaava ja tukeva teitä.

Todistan tämän suuren työn totuudellisuudesta Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Aikamme vaatii pelottomia nuoria ja totista miehuutta

PRESIDENTTI DAVID O. McKAY

(Puheen luki presidentti McKayn poika Robert R. McKay)

Rakkaat veljeni ja sisareni: Lähestyessämme tämän merkittävän vuotuisen kirkon konferenssin päätöshetkeä, sieluni on täynnä arvonantoa ja kiitosta sen oikeuden tähden, että olemme saaneet iloita suurenmoisesta hengestä ja veljeyden tunteesta, joka on vallinnut kuluneina kolmena päivänä pidetyissä kokouksissa.

Mielessäni on voimakkaana ajatus, että kukaan, joka on ollut mukana joko itse paikalla tai tiedotusvälineiden välityksellä — missä ikinä hän lieneekin —, ei voi olla poistumatta tästä konferenssista sydämessään voimistunut into ja päätös olla parempi mies tai parempi nainen, parempi oman kaupunkinsa, maansa tai valtakuntansa kansalainen kuin hän on milloinkaan ennen ollut.

Emme kuitenkaan voi lähteä tästä konferenssista ilman lisääntynyttä velvollisuutta myötävaikuttaa elämän paranemiseen ympärillämme. Meidän on kunkin ajateltava jalompia ajatuksia. Emme saa viljellä halveksittavia ajatuksia emmekä alhaisia pyrkimyksiä. Jos niin teemme, tartutamme niitä muihin. Jos ajattelemme jaloja ajatuksia, jos suosimme ja vaalimme jaloja pyrkimyksiä, säteilemme niitä ympäristöömme tavatessamme ihmisiä, erityisesti seurustellessamme heidän kanssaan.

Jokainen ihminen, jokainen henkilö säteilee ympäristöönsä sitä, mitä hän on. Jokainen henkilö vastaanottaa säteilyä. Vapahtaja oli tietoinen tästä. Milloin ikinä Hän joutui kosketuksiin joittenkin kanssa, Hän tunsi sen säteilyn, olipa kyseessä vaikkapa samarialainen nainen menneisyyksineen tai vaikkapa nainen, joka aiottiin kivittää, tai miehet, jotka suunnittelivat tämän kivittämistä, tai sitten hallitusmies Nikodeemus tai joku pitaalisista. Kristus tunsi joka hetki henkilöstä lähtevän säteilyn, ja jossakin määrin tunnette sen tekin samoin kuin minäkin. Juuri se, mitä olemme ja mitä säteilemme, vaikuttaa ympärillämme oleviin ihmisiin.

Kuten tämä pitää paikkansa yksityiseen ihmiseen nähden, tämä pitää paikkansa kotiinkin nähden. Kotimme säteilevät sitä, mitä me olemme, ja se säteily saa alkunsa siitä, mitä puhumme ja miten käyttäydymme kotona. Kenelläkään tämän kirkon jäsenellä, kenelläkään aviomiehellä tai isällä, ei ole oikeutta kirota kodissaan eikä edes lausua vihaista sanaa vaimolleen tai lapsilleen. Asettamisenne ja vastuunne vuoksi ette saata pappeuden haltijana niin tehdä, jos olette uskollisia teissä olevalle hengelle. Rakennatte ihannekotia luonteellanne, hillitsemällä tunteitanne, kiivauttanne, varomalla puhettanne, koska kaikki tämä tekee kotinne siksi, mitä se on ja mitä se säteilee ympäristöön. Teette voitavanne luodaksenne rauhaa ja sopusointua, mitä sitten joutunettekin kärsimään.

Mies, joka on uskollinen miehuudelleen, ei puhu vastoin totuutta. Jokaisessa ihmisessä on jotakin jumalallista. Mies, joka tahtoo olla uskollinen sille jumalalliselle, mikä hänessä on, on uskollinen Herralle ja lähimmäisilleen. Mies, joka on uskoton sille, minkä tietää oikeaksi, on epävarma ja heikontuu. Hän saattaa mennä niinkin pitkälle, että astuu ulos valkeudesta, ulos Jumalan vaikutuspiiristä, ja voi häntä, kun hän sen tekee.

Olemme julistaneet maailmalle, että meillä on Jeesuksen Kristuksen evankeliumi, että aiomme vastustaa pahetta ja syntiä. Hylkäämmekö tämän asian miellyttääksemme ihmisiä tai palvellaksemme mieluummin suullamme kuin sydämellämme? Emme! Me pysymme uskollisina itsellemme, uskollisina sisimmässämme olevalle jumalalliselle, uskollisina totuudelle, jonka olemme vastaanottaneet. Meidän on tarpeellista tietää, ettei ole hyväksi, että meitä ympäröi paha, mikä houkuttelee pois nuoria miehiämme ja naisiamme ja johdattaa heidät kurjuuden ja epätoivon pimeyteen. Kun joudumme sellaisten seuraan, jotka koettavat viekoitella meitä, pysykäämme lujina kuolemaan asti.

Tiedämme, että ihminen on kaksinainen olento. Hän on fyysinen — hänellä on halunsa, himonsa, pyyteensä niin kuin millä hyvänsä eläimellä; mutta hän on myös hengellinen olento, ja hän tietää, että eläimellisten vaistojen hillitseminen merkitsee edis-

tymistä hengellisyyden alueella. Ihminen, joka on yksistään ruumiillisten halujensa ja himojensa vallassa ja joka kieltää koko hengen todellisuuden, kuuluu totisesti eläinkuntaan. Ihminen on hengellinen olento, ja hänen todellinen elämänsä on se henki, joka asuu hänen ruumiissaan. Hän on Jumalan lapsi, ja hänen sisimmässään on jotakin, mikä saa hänet kaipaamaan ja tavoittelemaan arvonantoa, mitä Jumalan lapsen tulisikin saada. Ihmisen arvostamista, ei hänen alentamistaan, on tähdennetty koko tämän konferenssin ajan.

Kaikki, jotka ovat muuttaneet maailmaa, ovat olleet ihmisiä, jotka ovat halunneet pysyä uskollisena omalletunnolleen — kuten esimerkiksi Pietari, Jaakob ja Paavali sekä heidän muinaiset apostoliveljensä ynnä muut. Kun New Yorkissa sijaitsevan Palmyran uskonnolliset johtajat kääntyivät nuorta Joseph Smithiä vastaan sen vuoksi, mitä hän oli nähnyt ja kuullut Pyhässä lehdossa, hän sanoi, rinnassaan todistus Herrasta Jeesuksesta: "... minä olin nähnyt näyn; tiesin sen, ja minä tiesin, että Jumala tiesi sen, enkä voinut sitä kieltää enkä uskaltanutkaan niin tehdä..." (KH Joseph Smith 2:25)

Joseph Smith oli uskollinen todistukselleen viimeiseen saakka. Kun hän lähestyi marttyyrikuolemaansa, mikä tapahtui Carthagessa Illinoisissa, hän sanoi kanssaan oleville: "Menen kuin lammas teurastettavaksi, mutta olen tyyni kuin kesäaamu. Omallatunnollani ei ole mitään rikkomusta Jumalaa eikä ketään ihmistä vastaan." (Documentary History of the Church, 6. vuosikerta, s. 555) Hän oli uskollinen todistukselleen ja miehuudelleen. Hän oli mies, joka oli miehekäs jumalallisella tavalla.

Sillä tavoin miehekäs tulisi tämän kirkon totisen jäsenen olla puolustaessaan totuutta. Sellaista miehekkyyttä me kaikki tarvitsemme, kun työskentelemme kutsumuksessamme innoittaaksemme nuoremme sillä samalla totuudella. Juuri sitä totuutta me tarvitsemme taistelussa sitä valhetta ja pahaa vastaan, mitä tällä oman maamme ja maailman historian kriittisellä kaudella ilmenee!

Rohkeus ihanteittemme noudattamisessa on seikka, missä voimme osoittaa miehekkyyttä ja toimeliaisuutta ja ansaita Jumalan hyväksymyksen. Nämä ovat aikoja, jolloin ihmisten olisi pysyttävä päätöksissään antamatta minkään nykyisten vaivojemme yleislääkkeeksi tarjotun näennäisen oppijärjestelmän irrottaa heitä kiinnekohdistaan. Aikamme vaatii pelottomia nuoria pitämään siveellisyyden tasoa korkealla. Siltä saralta saatamme löytää totisinta rohkeutta.

Suurimmat sankarimme eivät ole aina löydettävissä sotakentiltä, vaikka luemmekin sellaisista miehistä joka päivä. Löydämme heitä myös kotona olevista nuorista — nuorista miehistä ja nuorista naisista, jotka seisovat pelottomina ja tuomitsevat sellaisen, minkä he tietävät heikentävän nuorison luonnetta, totista elintarmoa.

Mikä sanoma kirkolla onkaan tälle hajaannuksen maailmalle! Sen kehotus kuuluu kaikille, rikkaille ja köyhille, heikoille ja vahvoille, oppineille ja oppimattomille. Se ei julista Jumalan olevan ainoastaan maailmankaikkeuden ylin hallitsija, vaan myös jokaisen ihmisyksilön Isä — oikeudenmukaisuuden Jumala ja silti rakkauden Jumala, joka alati kaitsee ja ohjaa vähäpätöisimpiäkin lapsiaan. Täydellisen järjestyksensä avulla kirkko tarjoaa palveluksia ja innoitusta kaikille. Se edustaa erityisesti yhteiskunnallista uskontoa. Se ei suinkaan karkota ihmisiä maailmasta, vaan se pyrkii pappeuskoorumeittensa ja apujärjestöjensä avulla kehittämään nuhteettomia, Jumalan kaltaisia ihmisiä yhteiskuntaan ja selvittämään heidän avullaan yhteiskunnan ongelmat.

Ihmisten Vapahtaja ei ole opettanut yhtäkään periaatetta, joka ei tähtäisi myös ihmiskunnan kasvuun, kehitykseen ja onneen. Jokikinen Hänen opetuksistaan on kosketuksissa totiseen elämänfilosofiaan. Hyväksyn ne koko sydämestäni, ja on ilo tutkia ja opettaa niitä. Palautetun kirkon kaikki toiminta tähtää ihmissuvun onneen.

Kehotan nuoria rohkeasti ylläpitämään Jeesuksen Kristuksen evankeliumin siveellisiä ja hengel-

lisiä arvoja. Maailma tarvitsee siveellisiä sankareita! Tärkeintä elämässä eivät ole maallisissa piireissä tehtävät keksinnöt, vaan usko siveellisten ja hengellisten arvojen todellisuuteen. Lopultakin: "Sillä mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, mutta saisi sielullensa vahingon? Taikka mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaiksi?" (Matt. 16:26)

Emme voi todella uskoa, että olemme Jumalan lapsia ja että Jumala on olemassa, uskomatta Jeesuksen Kristuksen evankeliumin lopulliseen vääjäämättömään voittoon. Jos me uskomme siihen, me murehdimme vähemmän maailman ja nykyisen sivistyksen tuhoutumista, koska Jumala on säätänyt, ettei Hänen kirkkonsa milloinkaan kukistu eikä joudu toiselle kansalle. Ja koska Jumala elää ja Hänen kansansa on uskollinen Hänelle ja toinen toiselleen, meidän ei tarvitse olla huolissamme totuuden lopullisesta voitosta.

Ja nuoret miehet ja naiset, jos teillä on tämä todistus tukenanne, te pääsette panettelun, parjauksen ja solvauksen pimeän laakson läpi lannistamattomina ikään kuin päällänne olisi taikaviitta tai -haarniska, jota ei läpäise luoti ja johon ei pysty nuoli. Voitte pitää päätänne pystyssä, heilauttaa sitä pelottomasti ja uhmaavasti. Voitte tuntea enentyvän terveyden suuren ja leveän virran tulvahtavan lävitsenne niin kuin vilkas veri virtaa sellaisen ruumiissa, joka on onnellisella, kunniakkaalla tavalla ylpeä ruumiinsa terveydestä. Tulette näkemään, että kaikki käy lopulta hyvin, että lopun on tultava, että kaiken on väistyttävä totuuden suuren ja kirkkaan valkeuden tieltä niin kuin pimeys häviää olemattomiin auringon loisteessa.

Totuus oppaanamme, seuralaisenamme, liittolaisenamme, innoittajanamme me siis voimme uhkua tietoisuutta sukulaisuudestamme Äärettömän kanssa, ja kaikki tämän elämän vähäiset koettelemukset, murheet ja kärsimykset haihtuvat kuin hetkelliset, vaarattomat unessa nähdyt näyt.

Kun me tänään vietämme ristiinnaulitun Herran haudasta nousemisen muistojuhlaa, lausun teille ja kaikelle maailmalle todistuksenani, ettei Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko katso ylösnousemusta pelkästään todelliseksi, vaan vieläpä Kristuksen jumalallisen maanpäällisen tehtävän kohokohdaksi.

Tiedän koko sielustani, että niin kuin Kristus elää kuolemansa jälkeen, niin tulevat elämään kaikki ihmiset, kukin sillä sijallaan tulevaisessa maailmassa, mille hän on tehnyt itsestään otollisimman.

Olen vaalinut lapsuudesta saakka totuutta, että Jumala on persoonallinen olento ja on todellakin Isämme, jota voimme lähestyä rukouksessa ja jolta saamme siihen vastauksia. Vaalin yhtenä kallisarvoisimmista elämänkokemuksista sitä tietoa, että Jumala kuulee uskossa lausutun rukouksen. On totta, etteivät vastaukset rukouksiimme kenties aina tule niin suorina ja sillä hetkellä ja sillä tavalla kuin odotamme; mutta ne tulevat — ja hetkellä ja tavalla, joka on anomuksen esittäjälle edullisin.

On kuitenkin ollut kertoja, jolloin olen saanut suoran ja välittömän vakuutuksen siitä, että anomukseeni on suostuttu. Erään kerran erityisesti vastaus tuli yhtä selvänä kuin jos taivaallinen Isäni olisi seissyt vierelläni ja lausunut ne sanat. Nämä kokemukset kuuluvat osana omaan olemukseeni ja säilyvät varmasti yhtä kauan kuin muistini ja älynikin säilyy. Aivan yhtä todelliselta ja aivan yhtä läheiseltä vaikuttaa minusta maailman Vapahtaja. Tunnen tavalla, jolla en ole koskaan aikaisemmin tuntenut, että Jumala on Isäni. Hän ei ole pelkkä käsinkoskematon voima, maailmassa vaikuttava siveellinen mahti, vaan persoonallinen, luomisvoimainen Jumala, maailman hallitsija, sielujemme johtaja. Soisin, että kaikki — ja erityisesti kirkon nuoret — tuntisivat olevansa niin lähellä taivaallista Isäämme, että he kääntyvät Hänen puoleensa joka päivä — ei vain julkisissa tilaisuuksissa, vaan myös omassa yksinäisyydessään. Jos jäsenillämme on tällainen usko, heille on tuleva suuria siunauksia. Heidän sielunsa on täyttyvä kiitoksella siitä, mitä Jumala on

tehnyt heidän hyväkseen; he tulevat toteamaan, että heille on suotu runsaasti lahjoja. Ei ole kuvittelua, että voimme turvautua Jumalaan ja saada Häneltä valistusta ja ohjausta ja että Hänen Henkensä on valaiseva mieltämme ja elähdyttävä sieluamme.

Jumala siunatkoon näitä kirkon johtavia auktoriteetteja niiden innoittavien sanojen vuoksi, joita he ovat lausuneet tämän konferenssin kuluessa. He ovat todistaneet palautetun evankeliumin totuudesta ja ovat esittäneet todistuksenaan, että Jumala, Isä, ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus ovat ilmestyneet näinä myöhempinä aikoina profeetta Joseph Smithille ja että evankeliumi on palautettu täyteydessään maan päälle.

Lähetämme tervehdyksemme ja siunauksemme lähetyssaarnaajillemme ja lähetystemme hallituksille heidän työkentilleen kaikkialle maailmaan. Olemme syvästi kiitolliset siitä epäitsekkäästä palveluksesta, jota he suorittavat.

Jumala siunatkoon nuoria miehiämme, jotka ovat maamme palveluksessa, missä ikinä he ovatkin. Lähetän teille kullekin tervehdykseni ja luottamuksen sanan, ja sanon teille: pitäkää itsenne siveellisesti puhtaina. Sotilas- tai merielämä ei suo minkäänlaista oikeutta antautua raakuuteen, hillittömyyteen tai epäsiveellisyyteen. Muiden on kenties pakko tehdä tällaista sodan eläimellisyyden vuoksi, mutta te, jotka olette kirkon jäseniä ja joilla on Jumalan pappeus, ette voi antautua sellaiseen rangaistuksetta. Oman kallisarvoisen elämänne vuoksi ja niiden tähden, jotka teihin luottavat, pitäkää itsenne tahrattomina. Rukoilemme, että Jumalan suojeleva huolenpito ja jumalallinen ohjaus ulottuisi teihin kuhunkin.

Ja nyt, rakkaat veljeni ja sisareni, työtoverini, kaikella sillä voimalla, minkä Herra on minulle antanut, minä siunaan teitä jokaista ja rukoilen, että voitte tästä hetkestä alkaen ryhtyä uudistuneella päättäväisyydellä täyttämään velvollisuuksianne uskollisemmin, menestyksellisemmin Jumalan innoituksen alaisina kuin milloinkaan aikaisemmin.

Sydämeni on täynnä kiitollisuutta palveluksestanne ja täällä olostanne sekä etuoikeudesta työskennellä kanssanne tämän suuren asian puolesta. Olen kiitollinen teille kaikille uskollisesta tuestanne ja puolestani lausumistanne rukouksista. Tämä evankeliumi suo meille mahdollisuuden elää tämän vanhan maailman ja sen kiusausten yläpuolella ja — itsensä hillitsemisen ja itsensä täydellisen hallitsemisen avulla — elää hengessä, mikä on todellista elämää niin täällä kuin tuonpuoleisessakin.

Jumala siunatkoon teitä yksityiselämässänne, perhe-elämässänne, kirkon toimissanne, ja suokoon teille lohtua, mikä kuuluu jokaiselle, joka kadottaa itsensä Kristuksen tähden, on rukoukseni Herranne ja Vapahtajanne, Jeesuksen Kristuksen, nimessä. Amen. O

Evankeliumi on kaikkia varten

PRESIDENTTI HUGH B. BROWN

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Apostoli Pietari sanoi kirjoittaessaan aikansa pyhille kuten jakeessa 1 Piet. 2:9 on muistiinmerkittynä: "Mutta te olette 'valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, erikoinen kansa'..." (Englanninkiel. raamatunkäännös)

Myönsivätpä kaikki tahi eivät näiden tuntomerkkien olevan sovellettavissa nykypäivän pyhiin, olen varma, että useimmat myöntävät ainakin sen, että olemme erikoinen kansa — ei missään ilkeässä mielessä, vaan useimmat ehkä sanoisivatkin, että olemme *muista poikkeava* kansa. Tarkoituksenani on muutamana seuraavana minuuttina tarkastella ja käsitellä muutamia kysymykseen tulevista poikkeavuuksista.

Osa ihmisten ja kansojen välisistä vihamielisyyksistä johtuu keskinäisen ymmärtämyksen puuttumisesta.

Runoilija on sanonut:

"Vailla ymmärtämystä.
Kokoamme vääriä vaikutelmia
ja takerrumme niihin yhä tiukemmin vuosien mittaan,
kunnes hyveetkin usein näyttävät meistä synneiltä.
Ja näin ihmiset nousevat ja lankeavat, elävät ja kuolevat — vailla ymmärtämystä.
Oi Jumala, jospa ihmiset näkisivät hiukan selvemmin tai tuomitsisivat vähemmän jyrkästi kun eivät näe.
Oi Jumala, jospa ihmiset edes hiukan
lähestyisivät toisiaan, niin he olisivat lähempänä Sinua — ja saisivat ymmärtämystä."

(Thomas Bracken, Poems of Inspiration; Halcyon House, 1928, s. 188; suorasanainen suomennos)

Voinemme käsitellä aihettamme muutaman minuutin kahden pääotsakkeen mukaisesti; nämä ovat: Jumalan isyys ja ihmisten veljeys. Kirjoitukset ilmoittavat meille, että Jumalan ja Hänen lähettämänsä Jeesuksen Kristuksen tunteminen on iankaikkinen elämä.

Mitä ihmiseen tulee, kysymme muinaisen Daavidin tavoin: "... mikä on ihminen, että sinä häntä muistat, tai ihmislapsi, että pidät hänestä huolen?" (Ps. 8:5) Ja juuri tässä me esitämme asiaankuuluvan kysymyksen: mikä on Jumalan ja ihmisen välillä vallitseva suhde?

Tri James E. Talmage on esittänyt aiheemme tästä osasta seuraavanlaisen yhteenvedon:

"Mikä on ihminen tällä ylevän loiston äärettömällä näyttämöllä? Vastaan teille: mahdollisesti jo nyt, vastaisuudessa tosiasiallisesti, hän on tärkeämpi ja suurempi, kallisarvoisempi Jumalan laskelmissa kuin avaruuden kaikki planeetat ja auringot. Häntä varten ne luotiin. Ne ovat Jumalan kätten työtä. Ihminen on Hänen lapsensa. Tässä maailmassa ihmiselle on suotu valta hyvin vähään. Hänen etuoikeutenaan on saavuttaa ylivalta paljoon. Taivaat julistavat Jumalan kunniaa, ja taivaanvahvuus ilmoittaa hänen kättensä tekoja. Niin käsittämättömän suuria kuin maan ja avaruuden fyysiset luomakappaleet ovatkin, ne on luotu keinoksi eräälle tarkoitukselle ja ovat välttämättömiä sen korkeimman aivoituksen toteuttamiseksi, mikä on julistettu Luojan sanoilla seuraavasti: Sillä katso, tämä on minun työni ja kirkkauteni — ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen." Käsitelkäämme tämän jälkeen aihettamme lyhyesti Jumalan osalta, ja tutkistelkaamme muutamia seikkoja, joihin on uskottu ja joita on opetettu siinä yhteydessä.

Yhdeksännentoista vuosisadan alussa uskottiin yleisesti, että Jumala oli ruumiiton ja aineeton, vailla ruumista, vailla ruumiinosia ja tunteita, huolimatta siitä, että Jumala rakastaa vanhurskautta ja vihaa vääryyttä ja että rakkaus ja viha tietenkin ovat tunteita.

On väitetty, ettei Jumalalla ole muotoa, vaikka pyhät kirjoitukset opettavat, että Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen. Apostoli Paavali sanoo meille itse asiassa, että Jeesus Kristus oli Isänsä kuva. Olemmeko sitten luodut muodottoman olennon kuvaksi?

Meille Jumala ei ole pelkkä käsite. Hän ei ole pelkkä aate, metafyysinen alkusyy, persoonaton voima tai mahti. Hän on konkreettinen, elävä persoona. Ja vaikka me inhimillisessä heikkoudessamme emme kykene tuntemaan Hänen olemuksensa koko salaisuutta, tiedämme, että Hän on sukua meille, sillä Hänet on ilmoitettu meille Hänen Poikansa, Jeesuksen Kristuksen, jumalallisessa persoonallisuudessa ja Hän on todella Isämme.

. Kirkko opettaa, että kun Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen, Hän ei itse luopunut siitä kuvasta. Hän on yhä ihmisen muotoinen, ja Hänellä on ne pyhät ja täydelliset inhimilliset ominaisuudet, joita me kaikki ihailemme. Aivan kaikkialla pyhissä kirjoituksissa Isä ja Poika esiintyvät erillisinä ja toisistaan selvästi erotettavina persoonina. Me vahvistamme muinaisten kirjoitusten ja kaikkien profeettojen opin, joka vakuuttaa, että ihminen luotiin Jumalan kuvaksi ja että Jumalalla oli sellaisia inhimillisiä ominaisuuksia kuin tajunta, tahto, rakkaus, laupeus, oikeudenmukaisuus. Hän on toisin sanoen korotettu, täydellistynyt ja kirkastettu Olento. Edesmennyt presidentti Brigham H. Roberts käsitteli eräässä myöhemmässä kirjoituksessaan muutamia evankeliumin periaatteita, jotka haluaisin saattaa laajempaan tietoisuuteen. Siteeraan ja mukailen häntä.

Nojaten Jumalan Hengen ohjauksetta muotoutuneisiin ihmisten ja uskontunnustusten opetuksiin ihmisestä — ihmisestä ennen kuolevaisuutta, kuolevaisuudessa ja kuolevaisuuden jälkeen — on opetettu, että vaikka ihmisen ruumiin loi Jumala, ihmisen alkuperä on puhtaasti maallinen. Me uskomme, että ennen ruumiin luomista kaikki ihmiset olivat olemassa älyinä. Nämä älyt eivät olleet luotuja eivätkä tehtyjä, eikä niitä itse asiassa voikaan luoda; se ihmisessä oleva älyllinen olemus, mitä sanomme hengeksi tai sieluksi, on itsestään olemassaoleva olemus, luomaton ja iankaikkinen. Näin ihminen on kruunattu arvolla, joka hänen jumalalliselle ja iankaikkiselle luonnolleen kuuluu.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko (tai mormonikirkko, mikäli haluatte) *väittää olevansa pelkäämätön, profeetallinen ja Hengen innoittama kirkko, joka on rakennettu ilmoituksen kalliolle.* Se kehottaa ihmistä auttamaan Jumalaa Hänen ilmoitetussa pyrkimyksessään toteuttaa ihmisen kuolemattomuus ja iankaikkinen elämä. Tämä on jumalallista työtoveruutta, ja se on kaikkien ulottuvilla. Se suo lisämerkitystä sanonnalle "ihmisten veljeys". Se ei ole pelkästään elämänfilosofia; se on jumalallinen suunnitelma eli rakennuspiirustus elämää varten — kuolevaisuutta edeltävää elämää, maanpäällistä elämää ja kuolemanjälkeistä elämää varten.

Evankeliumi on yhtämittaisen kasvatuksen järjestelmä, joka johtaa iankaikkiseen kehitykseen. Kasvatus onkin osa uskontoamme. Uskomme, että Jumalan kirkkaus on äly.

Herra on sanonut: "Ja minä annan teille käskyn, että opetatte toinen toisellenne valtakunnan oppia." (LK 88:77)

Juuri tällä kohtaa voisimme esittää kysymyksen: onko minkäänlaista yhteyttä Jumalan ja ihmisen välillä, tai onko milloinkaan ollut? Jos sellainen on joskus ollut, niin miksi ei ole nyt?

Ja tämä johdattaa meidät *ilmoitusta* koskevaan kysymykseen.

Viime vuosisadan alussa lähes kaikkien kristillisten kirkkokuntien keskuudessa vallitsi ajatus, että vaikka oli ollut aika, jolloin Jumalalta tuli ilmoituksia, jolloin enkelit kävivät maan päällä ja ilmoittivat ihmisille jumalallisia tietoja, jolloin ihmisten keskuudessa eli profeetoiksi nimitettyjä henkilöitä, jotka kykenivät julistamaan taivaallisen Isämme mielen ja tahdon, oli tämä kaikki kuitenkin muka lakannut.

Vaikka usko jatkuvaan ilmoitukseen näyttää olleen melko yleisesti hyväksytty menneinä aikoina, oikeaoppinen kristikunta väittää, ettei nykyistä ilmoitusta ole, ettei mitään ilmoitusta ole annettu Kristuksen ristiinnaulitsemisen ja apostolien kuo-

leman jälkeen ja ettei sellaisia anneta sitä paitsi tulevaisuudessakaan, että pyhien kirjoitusten kirja on täydellinen ja iäksi päätetty — ei enkeleitä, ei taivaitten aukenemista, ei kenelläkään valtuutta puhua Jumalan edustajana. Kaikki tällainen on lopussa.

Pyhät kirjoitukset ilmoittavat, että muutamat profeetoista puhuivat Jumalan kanssa kasvoista kasvoihin (2 Moos. 33:11). Esimerkiksi Toisessa Mooseksen Kirjassa sanotaan, että Mooses puhui Jumalan kanssa kasvoista kasvoihin niin kuin mies puhuu toiselle. Jakeessa 2 Moos. 3:6 Herra on ilmoittanut: "Minä olen sinun isäsi Jumala, Aabrahamin Jumala, Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala." Me väitämme, että kirkko on rakennettu Jumalan Hengen innoittamien apostolien ja profeettojen perustukselle, kulmakivenä itse Jeesus Kristus.

Yleensä kun puhumme profeetasta, tarkoitamme henkilöä, joka ennustaa tulevia tapahtumia, henkilöä, joka ilmoittaa ennakolta asioita, joita tulee tapahtumaan. Tämä kuuluukin osana profeetan virkaan — muun muassa tätä häneltä odotetaankin. Mutta profeetan tulisi ensisijaisesti olla ihmisten opettaja, Jumalaa koskevien asioiden selittäjä. Kaikkivaltiaan innoituksen on annettava hänelle ymmärrystä, ja kun hän sitä saa, hänen on julistettava pelottomasti aikansa ihmisille ja tuleville sukupolville. Hänen on oltava näkijä, joka osaa auttaa muita näkemään, opettaja, jonka Jumala on lähettänyt opettamaan kansaa, valistamaan aikakautta. Tämä on profeetan ensisijainen tehtävä.

Pyhän Raamatun opetuksiin nojaten me vakuutamme, että taivaasta saatava ilmoitus on ollut tavallista evankeliumin kaikissa armotalouksissa Aadamista siihen aikaan saakka, jolloin Kristus oli maan päällä. Myönnämme, että se näennäisesti lakkasi joksikin aikaa luopumuksen vuoksi kristillisen ajanlaskun ensimmäisen vuosisadan alun jälkeen. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon perustaja vakuuttaa saaneensa suuren ja valtaisan ilmoituksen Jumalalta — itse asiassa näyn, jossa hän näki Isän ja Pojan.

Jokaisessa on elävä, hallitseva luonteenomainen sisin olemus, eli henki, joka on hän itse. Tämä henki, uneliaana tai eloisana, vähäpätöisenä tai suurena, puhtaana tai rumana, näkyy kunkin ihmisyksilön silmistä, kajahtaa hänen äänessään ja ilmenee hänen tavoissaan. Juuri tätä nimitämme persoonallisuudeksi.

Mitä tulee ihmisen *pelastukseen*, muutamat ovat opettaneet, että Jumala on omasta vapaasta tahdostaan ennaltamäärännyt muutamat ihmiset ja enkelit ikuiseen tuhoon, kun taas toiset on määrätty iankaikkiseen elämään ja kirkkauteen — ei minkään hyvän tai pahan vuoksi, mitä he ovat tehneet tai voisivat tehdä, vaan sen vuoksi, että heidän kohtalostaan on päätetty jumalallisella säädöksellä. Ne, jotka Hän haluaa pelastaa, Hän ohjaa vastustamattomalla armolla pelastukseensa; ne, jotka Hän on ennaltamäärännyt kadotukseen, eivät voi siltä välttyä, miten hellittämättä he ikinä taistelevatkin. Mitkään rukoukset eivät heitä pelasta; mikään kuuliaisuudenosoitus ei lievennä heidän rangaistustaan; vanhurskauden isoaminen ja janoaminen ei tuo heille minkäänlaista siunausta. Heidän on hukuttava, hukuttava ikuisiksi ajoiksi! Ne, jotka kuolevat tietämättä Kristuksesta — pakanakansat esimerkiksi — ovat kadotettuja. Näin ovat sanoneet ne, jotka ovat kehitelleet tällaista uskonkappaletta.

Toiset ovat opettaneet myös, että lapset, jotka kuolevat pienokaisina saamatta kristillistä kastetta, ovat kadotettuja, iankaikkisesti kadotettuja. Muutamat ovat kieltäneet kastamattomien lasten hautaamisen pyhitettyyn maahan. Sanonta "helvetin puolieekkeriä" on ollut todellisuutta muutamilla hautausmailla. Me julistamme nöyrinä mutta varmoina sitä iankaikkista ja ilmoitettua totuutta, että Kristuksen sovituksen kautta voi koko ihmiskunta pelastua olemalla kuuliainen evankeliumin laeille ja toimituksille.

Kosketelkaamme hetken verran sanojen *pelastus* ja *kadotus* merkitystä. Varhemmin ja jossain määrin nykyäänkin opetetaan, että nämä kaksi sanaa tarkoittavat joko taivaaseen pääsemistä tai hel-

vettiin joutumista — ja edellisellä, taivaaseen pääsyllä, tarkoitetaan pääsyä johonkin käsittämättömään, loputtomaan tilaan, josta iloitaan jossakin ajan ja paikan rajojen ulkopuolella, kun taas jälkimmäisellä, mikä on oleva monen osana, tarkoitetaan joutumista ikuisen tuskan ja iankaikkisen kurjuuden paikkaan.

On uskottu, että pääsipä ihminen taivaaseen mitenkä täpärästi hyvänsä, hän pääsee täydellisesti osalliseksi kaikesta siitä taivaallisesta hurmasta, mistä enkelit ja pyhimyksistä hurskaimmat iloitsevat. Mutta jos ihminen epäonnistui hiukkasenkin, hän tuli tuomituksi ikuiseen piinaan, mitä oli kärsittävä ihmisistä jumalattomimpien ja riivaajista katalimpien kanssa ja mistä ei ollut oleva vapautusta.

Vastoin näitä opinkappaleita taivaaseen pääsystä tai helvettiin joutumisesta ynnä yhtäläisestä kirkkaudesta taivaassa ja yhtä ankarasta rangaistuksesta helvetissä me vakuutamme, että *oikeudenmukainen* Jumala on järjestänyt asteittain vaihtelevan olemassaolon tilan kaikille ihmisille tulevassa elämässä.

Tässä asiassa palautettu kirkko opettaa apostoli Paavalin tavoin, että on olemassa monia kirkkauden valtakuntia, missä ihmiset voivat asua, kukin toimintapiirissä, joka soveltuu hänen luonteelleen, taipumuksilleen ja hänen älynsä asteelle. Paavali opetti, että toinen on auringon kirkkaus ja toinen kuun kirkkaus ja toinen tähtien kirkkaus ja että ihmiset tulevat tuonpuoleisessa elämään erilaisissa kirkkausasteissa, että niin kuin taivaan tähdet eroavat toisistaan loputtomien kirkkausasteittensa puolesta, niin tulevat myös ihmiset vastaisessa elämässään olemaan loputtoman erilaisissa paikoissa ja tiloissa, heidän älyssään, tietomäärässään, mieltymyksissään, taidoissaan, taipumuksissaan ja pyrkimyksissään ilmenevien eroavuuksien mukaan.

Luemme Luukkaan evankeliumin 10. luvusta: "Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, . . . kaikesta mielestäsi . . ." (Luuk. 10:27) Tämä on vain osa Kristuksen kehotuksesta, mutta nähtävästikin osa, jota ei useinkaan korosteta niin painetussa kuin julistetussakaan sanassa. Kuulemme usein, miten välttämätöntä on, että rakastamme Jumalaa kaikesta sydämestämme ja kaikesta sielustamme; mutta siihen, että Herra sisällytti opetuksiinsa myös *mielen*, oli syynsä. Jokaisen ihmisen käsityksen jumaluudesta on mahduttava hänen henkiseen näköpiiriinsä, minkä rajat määrää hänen älykkyysasteensa. Päätelmiä tekemällä ihminen liittää Jumalaan luonnollisestikin omat jaloimmat ja korkeimmat ihanteensa, jotka avartuvat jatkuvasti, jos hän on opinhaluinen ja harras. Älyllinen toiminta synnyttää jatkuvan avartumisensa vuoksi jatkuvasti muuttuvan käsityksen Jumalasta. Kun mieli kerran on oivaltanut Jumalan, se palaa ja hehkuu ja pyrkii samankaltaistumaan ja heijastamaan, ihailemaan ja jäljittelemään. Tämä ihmismielen Jumalaan kohdistama rakkaus, ydessä Hänelle koko sydämestä ja sielusta osoitettavan rakkauden kanssa, valaisee tien pelastukseen. Mestari asetti Jumalan ja lähimmäisten rakastamisen ylimmäksi kaikista Jumalan käskyistä. Kaikkia kirkon jäseniä kehotetaan siis ymmärtämään ja hyväksymään evankeliumin periaatteet, joista usko Herraan Jeesukseen Kristukseen on korkein. Meidän on vastaanotettava sen pelastavat toimitukset ja kuljettava sitten kohti täydellisyyttä. Pelastus on iankaikkista tiedon tavoittelua. Ihminen ei voi pelastua tietämättömyydessä. Se on enemmän kuin elämänfilosofia, se on jumalallinen suunnitelma tai rakennuspiirustus elämää varten — kuolevaisuutta edeltävää elämää, maanpäällistä elämää ja kuolemanjälkeistä elämää varten.

Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on ilmoitettu ja vaativa uskonto. Se kehottaa kaikkia auttamaan Jumalaa pyrkimyksessä toteuttaa ihmisen kuolemattomuus ja iankaikkinen elämä.

Me julistamme vakaasti, ettei Jeesuksen Kristuksen evankeliumi kuulu pelkästään vanhentuneelle, jo kadonneelle maailmalle; se on todellinen ja mahtava voima nykyisessä maailmassamme, voima, joka suo meidän jokaisen elämälle merkityksen ja tarkoituksen.

Niin, me epäilemättä olemme monella tapaa erikoislaatuinen kansa, poikkeava kansa. Emme väitä olevamme parempia kuin ketkään muutkaan. Meillä on erimielisyytemme; meillä on vaikeutemme; olemme tavallisia kuolevaisia. Mutta me väitämme, että meillä on lähetystehtävä, ja sen vuoksi meillä on laajakantoinen lähetystyöohjelma, jonka ansiosta ihmiset kaikkialla maailmassa kuulevat Jeesuksen Kristuksen evankeliumin palautuksen sanoman. Sen sanoman totuudesta lausun nöyrästi oman todistukseni Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Todistuksia Vapahtajan ylösnousemuksesta

PRESIDENTTI N. ELDON TANNER

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Ensimmäisen presidenttikunnan, kahdentoista apostolin koorumin ja muiden johtavien auktoriteettien puolesta haluan toivottaa tilaisuuttamme radion ja television vältyksellä seuraavat lämpimästi tervetulleiksi meidän joukkoomme, jotka olemme täällä tässä historiallisessa tabernaakkelissa Temppeliaukiolla tänä ihanana pääsiäisaamuna.

Vietämme tänään suurimman tapahtuman muistojuhlaa, mikä on milloinkaan kuolevaisen ihmisen historian aikana tapahtunut — Herramme ja Vapahtajamme, Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan, maailman Luojan ylösnousemuksen muistojuhlaa; Hän tuli ja antoi henkensä meidän edestämme ja nousi ylös. Se, että Kristus heräsi kuolleista, on varmistanut koko ihmiskunnan kuolleistanousemisen ja tarjoaa ihmisille mahdollisuuden palata taivaallisen Isänsä tykö. Niin, kaikki Aadamin ja Eevan pojat ja tyttäret tulevat nousemaan ylös, heräämään kuolleista, ja kukin on saava sen kirkkauden, mihin hän on valmistautunut.

Herramme ja Vapahtajamme syntymä, elämä, kuolema ja ylösnousemus sekä sanoma ovat keskeisenä aiheena kaikissa pyhissä kirjoituksissa — Vanhassa Testamentissa, Uudessa Testamentissa ja omissa myöhempien aikojen kirjoituksissamme, Mormonin Kirjassa, Opin ja Liittojen Kirjassa ja Kallisarvoisessa Helmessä. Mitä olisivat pyhät kirjoitukset ilman tätä sanomaa? Kaikki muu menettää merkityksensä ja tarkoituksensa ja kalpenee olemattomiin.

Joseph Smith, profeetta, on sanonut: "Uskontomme perusperiaatteina ovat apostolien ja profeettojen todistukset Jeesuksesta Kristuksesta, että Hän kuoli, Hänet haudattiin ja Hän nousi ylös kolmantena päivänä ja astui ylös taivaaseen; ja kaikki muu uskontoamme koskeva on vai lisäystä sille." (Documentary History of the Church, osa 3, s. 30)

Ilman tätä suurta sanomaa Vapahtajasta jäämme itse asiassa vaille päämäärää, vaille ankkuria ja vaille toivoa.

Kristityn maailman viettäessä Vapahtajamme, kristillisyyden alkulähteen, ristiinnaulitsemisen ja ylösnousemuksen muistojuhlaa haluaisin kerrata muutamia ennustuksia ja tapahtumia, jotka liittyvät tuohon mitä merkityksellisimpään tapahtumaan. Jo vuosisatoja Vapahtajan ristiinnaulitsemista ennen psalmintekijä kirjoitti:

"... pahain parvi saartaa minut, minun käteni ja jalkani...

... he jakavat keskenänsä minun vaatteeni ja heittävät minun puvustani arpaa." (Ps. 22:17, 19)

Samoin vuosisatoja edeltäpäin Jesaja sanoi:

"... hän antoi sielunsa alttiiksi kuolemaan... hän kantoi monien synnit, ja hän rukoili pahantekijäin puolesta." (Jes. 53:12)

Jo kauan ennen Kristuksen syntymää Almalta kysyttiin: "Mitä tämä merkitsee, mitä Amulek on puhunut kuolleiden ylösnousemuksesta, että kaikki nousevat kuolleista, sekä vanhurskaat että väärät, ja että heidät viedään Jumalan eteen tuomittaviksi tekojensa mukaan? (Alma 12:8)

Tätä kysymystä seuranneessa saarnassaan Alma selitti: "... se tarkoittaa sielun ja ruumiin jälleenyhdistämistä..." (Alma 40:18)

Myös Jeesus ennusti kuolemansa ja ylösnousemuksensa useamman kerran tehtäväänsä toimittaessaan. Matteus, Markus, Luukas ja Johannes mainitsevat sellaisia lausuntoja kuin: "Minä olen se elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta. Jos joku syö tätä leipää, hän elää iankaikkisesti. Ja se leipä, jonka minä annan, on minun lihani, maailman elämän puolesta." (Joh. 6:51)

Vielä: "... hän opetti opetuslapsiaan ja sanoi heille: 'Ihmisen Poika annetaan ihmisten käsiin, ja he tappavat hänet; ja kun hän on tapettu, nousee hän kolmen päivän perästä ylös.'

Mutta he eivät käsittäneet sitä puhetta ja pelkäsivät häneltä kysyä." (Mark. 9:31-32)

Kristus itse kuitenkin selvästi käsitti tehtävänsä ja tulevien tapahtumien tarkoituksen; ja kun hetki lähestyi, Hän oli hyvin murheissaan. Tuntiessaan tuon hetken ahdistuksen päällään Hän rukoili:

"Isä, pelasta minut tästä hetkestä. Kuitenkin: sitä varten minä olen tähän hetkeen tullut.

Isä, kirkasta nimesi!" Niin taivaasta tuli ääni: "Minä olen sen kirkastanut, ja olen sen vielä kirkastava." (Joh. 12:27-28)

Yrittäkäämme nähdä mielessämme, mitä tapahtui Kristuksen ollessa apostoliensa kanssa pääsiäisaterialla.

"Ja kun he olivat aterialla ja söivät, sanoi Jeesus: 'Totisesti minä sanon teille: yksi teistä kavaltaa minut, yksi, joka syö minun kanssani.'

He tulivat murheellisiksi ja rupesivat toinen toisensa perästä sanomaan hänelle: 'En kaiketi minä?'

Hän sanoi heille: 'Yksi teistä kahdestatoista, se, joka kastaa vatiin minun kanssani.'"
(Mark. 14:18-20)

Tämän jälkeen he menivät ulos Öljymäelle ja tulivat Getsemane nimiseen paikkaan. Jättäen opetuslapsensa Hän otti mukaansa Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen "ja hän sanoi heille: 'Minun sieluni on syvästi murheellinen, kuolemaan asti; olkaa tässä ja valvokaa.'

Ja hän meni vähän edemmäksi, lankesi maahan ja rukoili, että, jos mahdollista, se hetki menisi häneltä ohi,

ja sanoi: '. . . Isä, kaikki on mahdollista sinulle; ota pois minulta tämä malja. Mutta ei, mitä minä tahdon, vaan mitä sinä!'" (Mark. 14:34-36)

Palatessaan Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen luo, jotka eivät olleet täysin tietoisia siitä, mitä oli tapahtumassa, Hän tapasi heidät nukkumasta. Hän poistui heidän luotaan toisen ja kolmannen kerran ja rukoili samoilla sanoilla; mutta joka kerran palatessaan Hän tapasi heidät jälleen nukkumasta. Löydettyään heidät kolmannen kerran nukkumasta Hän sanoi: "Te nukutte vielä ja lepäätte! . . . Hetki on tullut . . ." (Mark. 14:41) Miten yksinäiseltä Hänestä on mahtanutkaan tuntua!

Välittömästi tämän jälkeen näemme Juudas Iskariotin kavaltavan mestarinsa suudelmalla. Muistamme, miten Hänet vietiin pois ylimmäisten pappien luo ja miten Hänestä esitettiin siellä vääriä syytöksiä, mutta todistukset eivät olleet yhtäpitäviä. Kun Hän vastasi heille olevansa Kristus, Jumalan Poika, he pilkkasivat Häntä, sylkivät Hänen päälleen, löivät Häntä ja käskivät Hänen profetoida. "Niin he kaikki tuomitsivat hänet vikapääksi kuolemaan." (Mark. 14:64)

Koska juutalaiset eivät voineet määrätä kuolemanrangaistusta neuvostossa, Hänet vietiin Pilatuksen eteen. Pilatus sanoi Häntä kuulusteltuaan: "En minä löydä mitään syytä tässä miehessä." (Luuk. 23:4) Kansajoukko vaati tällöin uudelleen Hänen ristiinnaulitsemistaan. Saadessaan tietää, että Jeesus oli galilealainen, Pilatus lähetti Hänet Herodeksen luo, mutta Herodes lähetti Hänet takaisin tietämättä, minkä tuomion langettaisi. Pilatus ryhtyi uudelleen tutkimaan Jeesusta. Ainakin kolme kertaa hän pyysi kansajoukkoa vapauttamaan Jeesuksen Barabbaan asemesta, joka oli syyllistynyt murhaan, mutta joka kerran kansa sanoi: ". . . päästä meille Barabbas", ja kun hän kysyi, mitä Jeesukselle oli tehtävä, väki huusi: ". . . ristiinnaulitse hänet!"
(Luuk. 23:18, 21)

On kiinnostavaa todeta, että Pilatus otti lopulta vettä "ja pesi kätensä kansan nähden ja sanoi: 'Viaton olen minä tämän miehen vereen. Kasokaa itse eteenne.'

Niin kaikki kansa vastasi ja sanoi: 'Tulkoon hänen verensä meidän päällemme ja meidän lastemme päälle.'" (Matt. 27:24-25)

Kun Hänet luovutettiin ristiinnaulittavaksi, Hänet ruoskittiin ja orjantappuraseppele pantiin Hänen päähänsä. Tuskissaan, riippuessaan ristillä, Vapahtaja huudahti Jumalalle ominaisella tavallaan: "Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät." (Luuk. 23:34)

Ristillä riippuessaan Hän myös lausui seuraavan merkittävän huomautuksen toiselle ryövärille, joka anoi armoa: ". . . tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa." (Luuk. 23:43)

Hänen maatessaan haudassa ylipapit ja fari-

seukset menivät Pilatuksen luo "ja sanoivat: 'Herra, me muistamme sen villitsijän vielä eläessään sanoneen: Kolmen päivän kuluttua minä nousen ylös.

Käske siis tarkasti vartioida hautaa kolmanteen päivään asti, etteivät hänen opetuslapsensa tulisi ja varastaisi häntä ja sanoisi kansalle: Hän nousi kuolleista, ja niin viimeinen villitys olisi pahempi kuin ensimmäinen.'

Niin Pilatus sanoi heille: 'Tuossa on vartijaväkeä, menkää, vartioikaa niin hyvin kuin taidatte.'" (Matt. 27:63-65)

Koettakaapa kuvitella, miten raskaalla mielellä, masentuneita ja synkkiä apostolit ja muut Jeesusta seuranneet olivat todetessaan, että heidän johtajansa oli ristiinnaulittu. He olivat jääneet yksin, epäilykseen, hämmennykseen, tietämättöminä mitä tehdä. Vaikka he olivat olleet Hänen seurassaan ja olivat kuunnelleet Hänen sanojaan, he eivät olleet ymmärtäneet Häntä Hänen sanoessaan, että Hän nousisi ylös. He arvelivat, että heidän asiansa oli kärsinyt tappion. Pietari sanoi: "Minä menen kalaan." Muut sanoivat: "Me lähdemme myös sinun kanssasi." (Joh. 21:3) He olivat valmiit palaamaan kukin vanhaan ammattiinsa.

Tarkastelkaamme lyhyesti muutamia nähtyjä tapahtumia, jotka seurasivat kohta ylösnousemuksen jälkeen, eli siis kumoamattomia todistuksia siitä, että Hän oli todella ylösnoussut.

Varhain kolmannen päivänä aamuna Maria Magdaleena ja muita tuli haudalle tarkoituksenaan valmistaa ruumis varsinaista hautaamista varten. Miten yllättyneitä, pelästyneitä ja hämmentyneitä he olivatkaan todetessaan haudan tyhjäksi. Enkeli, joka oli haudassa, sanoi: "Älkää te peljätkö; sillä minä tiedän teidän etsivän Jeesusta, joka oli ristiinnaulittu.

Ei hän ole täällä, sillä hän on noussut ylös, niinkuin hän sanoi." (Matt. 28:5-6)

Heidän käskettiin mennä kertomaan opetuslapsille, ja heille ilmoitettiin myös, että ylösnoussut Herra oli mennyt Galileaan, missä he tapaisivat Hänet. Kuvitelkaa heidän pelkonsa ja suuri ilonsa! Tiellä heille ilmestyi Jeesus. Silloin he riensivät ilmoittamaan tapauksesta apostoleille, jotka epäilivät heidän sanojaan. Mutta Pietari ja Johannes kiiruhtivat haudalle ja totesivat sanat tosiksi. Myöhemmin kaksi opetuslasta, jotka olivat matkalla Emmaukseen, näkivät Hänet ja puhuivat Hänen kanssaan. Sinä samana iltana apostolit olivat istumassa yhdessä kertaamassa päivän tapahtumia, kun yhtäkkiä Vapahtaja seisoi heidän keskellään ja sanoi: "Rauha teille!"

Niin heidät valtasi säikähdys ja pelko, ja he luulivat näkevänsä hengen.

Mutta hän sanoi heille: 'Miksi olette hämmästyneet, ja miksi nousee sellaisia ajatuksia teidän sydämeenne?

Katsokaa minun käsiäni ja jalkojani ja nähkää, että minä itse tässä olen. Kosketelkaa minua ja katsokaa, sillä ei hengellä ole lihaa eikä luita, niinkuin te näette minulla olevan.'

Ja tämän sanottuaan hän näytti heille kätensä ja jalkansa." (Luuk. 24:36-40)

Kun Tuomaalle, joka ei ollut sillä hetkellä läsnä, kerrottiin ilmestyksestä, hän kieltäytyi uskomasta. Viikkoa myöhemmin Kristus ilmestyi jälleen niille yhdelletoista, myös Tuomaalle. Kun Herra puhui, "Tuomas vastasi ja sanoi hänelle: 'Minun Herrani ja minun Jumalani!'

Jeesus sanoi hänelle: 'Sentähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!'" (Joh. 20:28-29)

Myöhemmin Hän ilmestyi yli viidellesadalle henkilölle, joista useimmat elivät vielä silloin, kun Paavali todisti Kristuksen ilmestyneen hänelle ja kutsuneen hänet tehtäväänsä.

Kaksi muuta hyvin merkittävää tapausta, jolloin ylösnoussut Herra ilmestyi, sattuivat Amerikan mantereella. Luemme Mormonin Kirjasta, että kun laamanilaisten profeetta, Samuel, oli ennustanut Kristuksen ristiinnaulitsemisesta ja ylösnousemuksesta, maan päällä vallitsi kolmen päivän ajan pimeys ja

tapahtui suuri ja hirvittävä hävitys. Kaupunkeja tuhoutui, monia kuoli, ja suuri oli heidän pelkonsa ja murheensa, koskapa heidän kuultiin sanovan: "Voi, jospa olisimme tehneet parannuksen ennen tätä suurta ja hirvittävää päivää emmekä olisi tappaneet emmekä kivittäneet profeettoja, emmekä heitä karkoittaneet; silloin meidän äitimme ja meidän ihanat tyttäremme sekä meidän lapsemme olisivat säästyneet..." (3 Nefi 8:25)

Tämän suuren hävityksen jälkeen kokoontuivat pelastuneet suurin joukoin Runsaudenmaassa sijaitsevan temppelin ympärille. He kuulivat äänen ikään kuin se olisi tullut taivaasta, mutta eivät ymmärtäneet ennen kuin se puhui kolmannen kerran sanoen: "Nähkää minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt ja jossa minä olen kirkastanut nimeni. Kuulkaa häntä." (3 Nefi 11:7)

Ja sitten he näkivät miehen laskeutuvan taivaasta. Hän näytti heille kätensä ja jalkansa ja sanoi:

"Katso, minä olen Jeesus Kristus, jonka profeetat todistivat tulevan maailmaan.

...[minä olen alistunut] Isän tahtoon kaikessa hamasta alusta asti."

Hänen kehotuksestaan "ihmiset menivät ... ja koettelivat hänen käsissänsä ja jaloissansa olevia naulojen jälkiä; ja... tiesivät varmuudella ja todistivat, että se oli hän, jonka tulemisesta profeetat olivat kirjoittaneet". (3 Nefi 11:10-11, 15)

Sitten meillä on oman aikamme profeetan, Joseph Smithin, todistus, joka saatiin 1800 vuotta ristiinnaulitsemisen ja ylösnousemuksen jälkeen. Hän sanoo, että kun hän oli lehdossa polvistuneena rukoukseen "... minä näin valopatsaan juuri pääni yläpuolella, hohtavamman aurinkoa, ja se laskeutui vähitellen, kunnes se lankesi minuun.

...Valon levätessä päälläni minä näin kahden Persoonan, joiden hohdetta ja kirkkautta on mahdoton kuvata, seisovan yläpuolellani ilmassa. Toinen heistä puhutteli minua, kutsuen minua nimeltä, ja sanoi, toista osoittaen: *Tämä on minun rakas Poikani. Kuule häntä!*" (KH Joseph Smith 2:16-17)

Näin meille todistaa tässä armotaloudessa elänyt nuori mies, joka todella näki ylösnousseen Herran ja puhui Hänen kanssaan ja joka muutamien muinaisten profeettain tavoin vahvisti todistuksensa verellään. Olemme maininneet vain muutamien sellaisten todistuksen, jotka tunsivat Hänet ja seurasivat Häntä.

Nykyisessä maailmassa on kuitenkin sangen monia, joista on vaikeata uskoa, että tapahtui kirjaimellinen ylösnousemus; ja vaikka heille esitetyt lausunnot ja todistukset ovat kumoamattomia, heidän on vaikeata uskoa, koska he eivät käsitä, miten se kerta kaikkiaan saattoi tapahtua. Se jättää heidät Tuomaan tilaan — epäilykseen, koska he eivät ole nähneet.

Tiedämme kaikki, että tieteessä on varsin paljon sellaista, mitä emme käsitä ja mikä meidän kuitenkin täytyy hyväksyä ja minkä hyväksymmekin. Mihin joutuisimme, jos luonnon lait ja Jumalan lait rajoittuisivat ihmisen ymmärrykseen? Meitä on kehotettu: "Turvaa Herraan kaikesta sydämestäsi äläkä nojaudu omaan ymmärrykseesi." (Sananl. 3:5)

Miten paljon viisaampaa meidän olisikaan hyväksyä Herran, maailman Luojan, sana ja Hänen opetuksensa ja valmistautua kuolemattomuutta ja iankaikkista elämää varten hyväksymällä uskon avulla sen, mitä emme pysty käsittämään. Uskoamme tulisi vahvistaa kaikkien niiden todistusten, jotka näkivät Kristuksen ja puhuivat Hänen kanssaan, sekä Jerusalemissa että Amerikan mantereella.

Miten voi kukaan uskoa, että nämä kertomukset ovat tekaistuja tai mielikuvituksessa syntyneitä, kun on olemassa niin monta profeettojen ja muiden sellaisten ennustusta ja todistusta, jotka elivät eri maissa ja eri aikoina ja jotka kaikki todistavat ja kertovat samaa samasta henkilöstä? Niiden kertomusten on oltava totta. Mitä lohtua, iloa ja varmuutta saavatkaan ne, jotka uskovat sen, mitä Kristus ja Hänen profeettansa ovat kertoneet kuolemasta ja ylösnousemuksesta.

Kristus sanoi maanpäällisestä tehtävästään: "... tämä on minun työni ja kirkkauteni — ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen." (KH Mooses 1:39) Hän lausui edelleen:

"Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut.

Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole." (Joh. 11:25-26)

Hän sanoi myös:

"Älkää ihmetelkö tätä, sillä hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä

ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet, tuomion ylösnousemukseen." (Joh. 5:28-29)

Hetki, jolloin kuolema ja ylösnousemus tulee meidän jokaisen osaksi, lähestyy nopeasti. Mitä meidän on tehtävä tullaksemme esiin elämän ylösnousemukseen eikä tuomion ylösnousemukseen? Miten me otamme päällemme Hänen nimensä? Mitä me teemme päästäksemme Isän tykö Hänen kauttaan? Hänen vastauksensa oli selkeä ja yksinkertainen: Tehkää parannus ja ottakaa kaste ja uskokaa evankeliumiin, ja "jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni". (Joh. 14:15)

Mikä on evankeliumi? Se on hyvä sanoma, jonka Vapahtaja toi ja jota Hän opetti palvelustehtävänsä aikana. Hänen evankeliuminsa on palautettu, ja sitä opettavat tänä päivänä Hänen kirkossaan ne, jotka on kutsuttu juuri siten kuin Hän kutsui opetuslapsensa menemään kaikkialle maailmaan ja julistamaan Hänen sanomaansa rauhasta ja hyvästä tahdosta kaikkia kohtaan.

Jokaisen elävän sielun tulisi innokkaasti pyrkiä tuntemaan evankeliumin opetukset ja oppia elämään niiden mukaan, jotta hänen olisi siten mahdollista saavuttaa kuolemattomuus ja iankaikkinen elämä. Suotakoon meidän vastaanottaa nämä totuudet, noudattaa Hänen opetuksiaan ja iloita uskollisille tulevista siunauksista.

Todistuksenani on, että Hän elää ja että Hänen kirkkonsa on maan päällä tänä päivänä ja että sitä johdetaan Hänen valitsemansa profeetan välityksellä, että kirjoitusten profetiat tulevat kaikki täyttymään ja että — kuten on sanottu — "tämä Jeesus, joka otettiin teiltä ylös taivaaseen, on tuleva samalla tavalla, kuin te näitte hänen taivaaseen menevän". (Ap.t. 1:11)

Valmistautukaamme vastaanottamaan Hänet Hänen palatessaan ja osoittakaamme itsemme kelvollisiksi elämään Hänen tykönään iankaikkisesti, kun olemme päättäneet työmme täällä maan päällä, rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Rakkaat veljeni ja sisareni, olemme jälleen uudessa yleiskonferenssissa. Olen varma, että olemme kaikki hyvin iloisia läsnäolomahdollisuudestamme, ja tervehdimme kaikkia niitä, jotka seuraavat tätä radioitse. Toivon ja rukoilen, että Herra siunaa minua siinä, mitä sanon.

Lykkääminen, sikäli kuin se koskee evankeliumin periaatteita, anastaa iankaikkisen elämän, mikä on elämää Isän ja Pojan tykönä. Joukossamme, vieläpä kirkon jäsenten keskuudessa, on monia, jotka arvelevat, ettei ole tarpeen kiirehtiä noudattamaan evankeliumin periaatteita ja pitämään käskyjä.

Nefi kirjoitti viimeisten aikojen ihmisistä: "Tulevatpa monet sanomaan: Syökää, juokaa ja olkaa iloisia, sillä huomenna me kuolemme, ja meidän käy hyvin.

Ja on myös monia, jotka sanovat: Syökää, juokaa ja olkaa iloisia, mutta silti Jumalaa peljätkää — hän teidät vanhurskauttaa, jos pientä syntiä teette; vähän valehdelkaa, käyttäkää eduksenne lähimmäisenne sanoja, kaivakaa kuoppa naapurillenne; ei siinä ole mitään pahaa; tätä kaikkea tehkää, sillä huomenna me kuolemme; ja jos vikapäitä olemmekin, Jumala rankaisee meitä parilla lyönnillä, ja lopuksi meidät pelastetaan Jumalan valtakuntaan." (2 Nefi 28:7-8)

Älkää luulko, että tämä sanottiin maailmasta tai edes "muukalaisesta, joka porteissamme on". (Vrt. 2 Moos. 20:10) Se sanottiin kirkon jäsenistä. Tämän lisäksi Nefi varoittaa meitä siitä, että viimeisinä aikoina on monia, jotka seuraavat saatanaa. Voisin lukea edelleenkin Toisesta Nefin kirjasta, mutta aion mainita teille luvun ja jakeen, niin että kun menette kotiin, ottakaa esille Mormonin Kirjanne ja lukekaa Toisen Nefin kirjan luvusta 28 jakeet 20-29.

Me elämme viimeisiä aikoja. Emmekö ole kuulleet ihmisten puhuvan niin kuin Nefi sanoi heidän puhuvan? Eikö ole monia, jotka puolustelevat itseään ja tuudittautuvat "lihalliseen turvallisuuden tunteeseen", luullen, että Herra sivuuttaa heidän pikku syntinsä? Eikö joukossamme ole sellaisia, jotka kieltävät perkeleen voiman ja jotka kieltävät perkeleen olemassaolonkin? Eivätkö he väitä helvetin piinaa pelkästään henkiseksi ja sano, ettei helvettiä ole? Ettekö ole kuulleet tällaista opetettavan? Tällä tavoin saatana raivoaa ihmisten sydämissä, eivätkä kirkon jäsenetkään täydellisesti välty hänen oveliilta viisasteluiltaan!

Huonot tavat on helppo muodostaa, mutta ei niinkään helppo lopettaa. Annammeko periksi huonoille tavoillemme, luullen, että ne ovat lopultakin pelkkiä pikkuasioita ja että pääsemme niistä eroon haudassa? Odotammeko, että ruumiimme puhdistuu haudassa ja että ruumiimme on virheetön ja pyhä astuessamme esiin ylösnousemuksessa? Joukossamme on muutamia, jotka opettavat sellaista ja puolustelevat tapojaan sanoen puhdistuvansa haudassa.

Alma opetti sangen erilaista oppia. Hän sanoi Koriantonille: "Älä luule, että koska on puhuttu kohdalleenasettamisesta, että sinut synnistä asetettaisiin onneen. Katso, minä sanon sinulle, jumalattomuus ei koskaan ole ollut onnea.

Sillä se, mikä sinusta lähtee, palaa takaisin luoksesi, ja se asetetaan jälleen kohdallensa; sen tähden sama kohdalleen asettaminen vielä ankarammin tuomitsee synnintekijän vikapääksi eikä suinkaan häntä vanhurskauta." (Alma 41:10, 15)

Vapahtaja myös sanoi: "... millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan." (Matt. 7:2) Muutamat ajattelevat, ettei vähäinen rangaistus ole niin kovin pahaksi, ja he ovat halukkaita ottamaan riskin ja ennemmin kärsimään rikkomuksistaan kuin pitämään Herran käskyt niin kuin meitä on opetettu. Jos he kykenevät selviytymään "parilla lyönnillä", he voivat pitää itseään hyväonnisina. Mutta muistakaamme, että synti on sovitettava. Hyvityksen on tapahduttava; meidän on maksettava hinta, jos kieltäydymme tekemästä parannusta ja vastaanottamasta evankeliumin siunauksia.

Rangaistusta ei ole helppo kestää, varsinkaan kun omatunto on rauhaton. Kuka voisi olla onnel-

linen kärsiessään ja ajatellessaan koko ajan, että kärsimys on aiheutunut tahallisesta tai jatkuvasta Jumalan käskyjen rikkomisesta samalla kun on opetettu ja neuvottu vaeltamaan vanhurskaudessa? Mitä ajattelee synnintekijä sinä päivänä, kun hän — jota on opetettu tekemään parannus tahallisesta niskuruudesta — tajuaa, että rakastavan Herramme suuri kärsimys olisi tehnyt hänen kärsimyksensä tarpeettomaksi, jos hän olisi tunnustanut Kristuksen ja Hänen työnsä?

Iankaikkinen Isämme on valmistanut kolme suurta valtakuntaa, jonne ihmisten sielut menevät. Tarkoitus ei ole puhua tässä yhteydessä niistä valtakunnista. On välttämätöntä mainita ohimennen vain, että telestiseen menevät kaikki ne, jotka eivät ole olleet uskollisia: ne, jotka ovat tunnustaneet mutta eivät ole toimineet (LK 41:1); valehtelijat, velhot, huorintekijät ja kaikki, jotka kieltäytyvät vaeltamasta totuuden teitä. Terrestriseen menevät kaikki ne, jotka ovat kunniallisia, jotka ovat olleet siveellisesti puhtaita, mutta eivät ole halunneet vastaanottaa evankeliumia; myös ne, jotka kuolevat ilman lakia.

Selestiseen pääsemiseksi ja korotuksen saamiseksi on välttämätöntä pitää koko laki. Herran sana kuuluu seuraavasti:

"Sen tähden se on pyhitettävä kaikesta vääryydestä, niin että se valmistettaisiin selestistä kirkkautta varten . . .

Ja niiden, joita ei pyhitetä sen lain kautta, jonka minä olen antanut teille, Kristuksen lain kautta, täytyy periä toinen valtakunta, terrestrinen valtakunta tai telestinen valtakunta." (LK 88:18, 21)

Tullaksemme pyhitetyiksi meidän on pidettävä eräät tarkoin määrätyt liitot uskollisesti, eläen "jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta". (LK 84:44) ". . . nämä ovat ne, jotka ovat ottaneet vastaan Jeesuksen todistuksen ja uskoneet hänen nimeensä sekä antaneet kastaa itsensä samalla tavalla kuin hänet haudattiin . . .

että heidät, kun he pitävät käskyt, pestäisiin ja puhdistettaisiin kaikista heidän synneistään, ja he saisivat Pyhän Hengen siihen valtaan asetetun ja sinetöidyn suorittaman kättenpäällepanon kautta,

ja ne, jotka uskon kautta voittavat ja ovat sinetöityjä lupauksen Pyhällä Hengellä, jonka Isä vuodattaa kaikkien niiden päälle, jotka ovat vanhurskaita ja totisia . . ." (LK 76:51-53; ks. myös jakeet 54-60) Ja niiden, jotka eivät ole sinetöityjä lupauksen Pyhällä Hengellä ja jotka eivät ole vanhurskaita ja totisia, ei ole syytä odottaa näitä suuria siunauksia.

Kukaan ei voi ryhtyä liian aikaisin palvelemaan Herraa. Vanhempia kehotetaan opettamaan lapsiaan jo pienestä pitäen, sillä uhalla, että he itse joutuvat vastuuseen, elleivät niin tee. Jos lasta opetetaan vanhurskauteen syntymästä saakka, hän mitä todennäköisimmin noudattaa vanhurskautta aina. Ne, jotka kieltäytyvät etsimästä Herraa varhain, tulevat hylätyiksi ahdistuksensa hetkellä. Lukekaa Israelin historiaa, nefiläisten historiaa. Miten usein heitä rangaistiinkaan heidän niskoitellessaan! Miten hidas olikaan Herra kuulemaan heidän huutoaan, kun heitä kohtasi ahdistus heidän syntiensä vuoksi!

"He olivat hitaat kuulemaan Herran, heidän Jumalansa, ääntä; sen tähden Herra, heidän Jumalansa on hidas kuulemaan heidän rukouksiaan, vastaamaan niihin heidän ahdistuksensa päivänä." (LK 101:7) Näin puhui Herra oman aikamme Israelille.

Haluatteko te päästä selestiseen valtakuntaan ja saada iankaikkisen elämän? Olkaa sitten halukkaita pitämään kaikki käskyt, mitkä Herra teille antaneekin. Kaste ja konfirmointi ovat ne toimitukset, joiden kautta pääsemme Jumalan valtakuntaan. Mutta nämä toimitukset sellaisinaan eivät tuo sijaa korotuksessa.

Jokainen kirkkoon kastettu on velvollinen pitämään Herran käskyt. Hän on liitossa, sillä kaste on "uusi ja iankaikkinen liitto". (LK 22:1) Kun hän on koetellut itseään elämällä kelvollisesti, oltuaan uskollinen kaikessa häneltä vaaditussa, niin hänen etuoikeutenaan on vastaanottaa muita liittoja, ottaa

itselleen muita velvoitteita, jotka tekevät hänestä perillisen, ja hänestä tulee "Esikoisen seurakunnan" jäsen. Siihen kuuluvat ovat niitä, "joiden haltuun Isä on antanut kaiken". Hän saa Isän täyteydestä ja Hänen kirkkaudestaan. Eikö se ole omistamisen arvoista? Siitä ei pääse osalliseksi ilman ponnistelua.

Kuulemme usein lainattavan seuraavia Herran Joseph Smithille lausumia sanoja: "Ihmisen on mahdotonta pelastua tietämättömyydessä." (LK 131:6) Tietämättömänä mistä? Maailman filosofioistako? Ei! Tietämättömänä evankeliumin totuuksista — pelastavista periaatteista ja toimituksista, joiden kautta pelastus saavutetaan! Niitä ei ole vain ymmärrettävä, vaan niiden mukaan on myös elettävä. Tieto niistä ei sellaisenaan pelasta. Kuuliaisuus niille pelastaa. Ja sitten on tuleva tiedon täyteys, mikä tuo mukanaan viisautta, voimaa ja valtaa. Ja näiden siunausten täyteydestä voi päästä osalliseksi vain Herran temppelissä.

Meille on sanottu, että Herran pelko (rakastaminen) on tiedon alku; hullut pitävät halpana viisauden ja kurin.

"Minä annan teille myös käskyn, että jatkatte rukoilemistanne ja paastoanne tästä hetkestä lähtien.

Ja minä annan teille käskyn, että opetatte toinen toisellenne valtakunnan oppia." (LK 88:76-77)

Älkäämme unohtako Alman sanoja:

"Sillä katso, tämä elämä on aika, jossa ihmisten on valmistauduttava kohtaamaan Jumala; katso, tämän elämän aika on se päivä, jolloin ihmisten on täytettävä työnsä.

Ja nyt, kuten teille aikaisemmin sanoin, koska olette näin monia todistuksia saaneet, minä sen vuoksi rukoilen teitä, ettette lykkäisi parannuksenne päivää loppuun saakka, sillä ellemme me käytä aikaamme oikein tämän elämämme aikana, niin tulee tämän elämän päivän jälkeen, joka on annettu meille iankaikkisuuteen valmistautumista varten, pimeyden yö, jossa mitään työtä ei voida toimittaa.

Te ette voi sanoa, kun joudutte tähän kauheaan käännekohtaan: Minä tahdon tehdä parannuksen, tahdon kääntyä Jumalani tykö. Ei, te ette voi sanoa niin, sillä samalla hengellä, jonka hallussa teidän ruumiinne on, kun te lähdette tästä elämästä, samalla hengellä on valta teidän ruumiiseenne iankaikkisessa maailmassa." (Alma 34:32-34)

Herra on aina armollinen ja hyvä. Jos me lähestymme Häntä, Hän lähestyy meitä. "... ahkeroikaa etsiä minua, ja te löydätte minut; anokaa, niin te saatte; kolkuttakaa, niin teille avataan." (LK 88:63)

Pääongelmanamme on se, ettemme etsi ahkerasti. Etsintämme on pintapuolista; näytämme ajattelevan, että Herran on pakko kuulla meitä ilman että näemme paljoakaan vaivaa. Olkoot uutteruus ja rakkaus oppainamme, niin me löydämme iankaikkisen elämän tien.

Ottakaamme kaikki vaarin näistä varoituksista, on nöyrä rukoukseni Jeesuksen Kristuksen, Lunastajamme, nimessä. Amen. ○

Ihmisten käskyt

PRESIDENTTI ALVIN R. DYER

neuvonantaja ensimäisessä presidenttikunnassa

Jälleen kerran, veljeni ja sisareni, saamme olla todistamassa tämän kirkon suuren konferenssin mahtavasta voimasta ja vaikutuksesta. Olen kiitollinen kanssanne siitä, että presidentti McKay kuuntelee ja katselee tätä lähetystä.

Profeetta Nefi puhui kerran ihmiskunnan murheellisesta tilasta ihmiskäskyjen sitä pettäessä. Hän sanoi:

"Voi sitä, joka kuuntelee ihmiskäskyjä, kieltäen Jumalan voiman ja Pyhän Hengen lahjan.'" (2 Nefi 28:26)

Herra on varoittanut kansaansa siitä, että paha leviää viimeisinä aikoina "koettaen tuhota ihmissieluja". (LK 10:27)

Tajuamme näiden varoitusten tarpeellisuuden nähdessämme ne vahingolliset suuntaukset, jotka huonontavat ihmisen sopivaisuuden ja siveellisyyden tajua.

Jumalallinen julistus, joka suo ihmiselle oikeuden siveelliseen toimintavapauteen — niin kuin kerran julistettiin: "Katso, ihminen on tullut sellaiseksi kuin joku meistä, niin että hän tietää hyvän ja pahan" (1 Moos. 3:22) — on joutunut epäilyksen alaiseksi; ja ihminen pyrkii ihmiskäskyjen avulla tuhoamaan siveellisen toimintavapauden luomalla "uuden siveellisyyden", joksi ilmiötä on katsottu parhaaksi nimittää. Jos me hyväksymme vinosuuntaisten kasvatusohjelmien turmiolliset opit, tulemme näkemään siveellisyyden luhistumisen, joka voi synnyttää uuden, turmeltuneen yhteiskuntajärjestyksen.

"Uusi siveellisyys" kieltää tekemästä eroa oikean ja väärän, hyvän ja pahan välillä, antaen tilalle säännöstön, jonka mukaan käyttäytyminen ratkeaa oikeaksi tai vääräksi inhimillisen tarpeen perusteella, riippumatta siitä, miksi tuo tarve on kieroutunut.

Jos hyväksymme mainitun käsityskannan mukaiset opetukset, voidaan joutua siihen, että yhteiskuntaa rasittaa massahallinto, joka perustuu yksilön epäoikeudenmukaisen alistamisen periaatteisiin. On varsin tunnettua, että kommunistinen ajattelu haluaisi mielellään tämän menestyvän Amerikassa ja kaikkialla maailmassa.

Nämä taitavasti mainostettujen ohjelmien petolliset ja hämärät tavoitteet ovat leviämässä hyvin ripeää vauhtia. Mainitsen ensinnä sukupuoli- eli perhekasvatuksen, mikä korostaa avointa sukupuolisuutta oppitunneilla, synnyttäen laajalti kiistaa, aiheuttaen syvää huolestuneisuutta vanhempien ja ohjaajien keskuudessa.

Tämäntyyppisen sukupuolikasvatuksen ohjelmoitsijat, jotka ovat tietoisia vastustuksesta, ovat varustautuneet hiotuin menetelmin lannistamaan vanhempien ja yhteiskunnan vastarinnan. Tässä asiassa tarvitaan valveutuneen yleisön vakavaa huolenpitoa, jotta kyseisen aineiston käyttö saadaan kielletyksi ja terveiden siveellisten opetusten esittäminen fysiologian ja terveysopin opetuksen yhteydessä saadaan vakaammalle pohjalle, kuten yleinen koululakikin nykyisin edellyttää.

Valtakunnallisen kasvatusliiton ja Amerikan lääkäriliiton suositus aikuiskasvatusohjelmaksi näyttää kiihottaneen sellaisten järjestöjen, kuin Yhdysvaltain sukupuolivalistus ja -kasvatusneuvosto (lyhennettynä SIECUS) ja koulujen terveyskasvatustutkimus (lyhennettynä SHES) ym. toimintaa, erityisesti niiden, joilla on olennaista tekemistä perhekasvatuskurssien kanssa.

Enteellisen tarkkavainuisesti hyvämaineisetkin kustannusyhtiöt kilpailevat näillä avautuneilla markkinoilla levittäen pätevästi laadittua aineistoa, filmejä ja kaikenlaista opetusvälineistöä. Kaikessa tässä piilee sen sensaatiomaisen markkinointiarvon vuoksi hirvittävä vaara.

Väärät mielikuvat varhaisnuorten keskuudessa johtuvat keksinnöstä opettaa heille suvunjatkamiseen liittyviä asioita ennen kuin he ovat tunne-elämänsä puolesta asianomaisella tasolla. Se vinoon suuntautunut tapa, millä sukupuolikasvatusta harrastetaan koulussa pyrkimyksenä vähentää tietämättömyyttä sukupuoliasioista ja alentaa avioliiton ulkopuolisten raskaustapausten, sukupuolitautita-

pausten ynnä muiden senkaltaisten ongelmien määrää, ei luo minkäänlaista pohjaa terveille päätelmille. Tosiasialliset kokemukset ovat osoittaneet tulosten olevan täsmälleen päinvastaisia.

Nojaten epämääräisiin kokemuksiin, jotka on saatu vieraissa maissa, mistä aate on tullutkin, kouluun kohdistuvaa solutustoimintaa on jo harjoitettu muutamilla seuduilla. Muualla asiaa tutkitaan ja kokeiluohjelmia on pantu käyntiin. Lainsäätäjiä painostetaan kaikkialla maassa, jotta hankkeesta tehtäisiin laillinen; muutamat sentään kaikeksi onneksi haluavat sen estää.

Eräässä "Look"-lehden artikkelissa kerrotaan erään vieraan maan sukupuolikasvatustoiminnasta ja vihjataan, että Amerikka on pahasti takapajulla tällä uudella työsaralla. Mainittu artikkeli sisältää kieroutuneita moraalikäsityksiä, joiden esittäjät päästävät sukupuolisuuden kouluissa täydellisesti valloilleen. Jotta tähän päästäisiin, artikkelissa ehdotetaan, että hyvinvointivaltion on tarpeen ottaa itselleen eräitä vanhempien velvollisuuksista. Siteeraan: "Hyvinvointivaltio on ottanut itselleen monia vanhempien taloudellisia velvollisuuksia. Olemme kaikki siirtymässä tällaiseen yhteiskuntamuotoon. . . Voitte havaita suuntauksia, joilla saattaa olla mahdollisuus muuttua vallitseviksi muissa maissa. Sukupuolikasvatuksen alalla on olemassa muutamia oikein hyviä paikallisia ohjelmia, mutta suurimmassa osassa Yhdysvaltoja ei ole yhtään mitään.

Ehkäisyä suosiva yhteiskunta on nyt täällä, eikä sitä voi tunkea takaisin sen enempää kuin teollistunutta yhteiskuntaa ja autoakaan."[1]

"Uusi siveellisyys" vaatii, että nuoret itse selvittävät omat sukupuoliongelmansa ilman opettajan tai vanhempien apua. Mikä on siveellistä ja mikä ei ole siveellistä tai koskeeko asia siveellisyyttä lainkaan, on oppilaan itsensä ratkaistava. Kaikkein ällistyttävin ja tuhoisin on meneillään oleva pyrkimys erottaa sukupuolikasvatuksesta täydellisesti kaikki siveellinen vastuu, pelko, estot ja emotionaaliset pidäkkeet.

Niin ammattitaitoisten kuin ammattitaidottomienkaan käsissä eivät mitkään ihmisen sukupuolielimiä ja niiden toimintaa selostavat ja havainnollistavat opetukset samoin kuin mitkään sellaiset opetukset, jotka ovat suoraan vastoin sukupuolisen siveellisyyden vaatimuksia, ole sopusoinnussa evankeliumin kanssa, ja kirkko on sen vuoksi sellaista vastaan. Niistä puuttuu arvonanto ja kunnioitus vastakkaista sukupuolta, elämää, syntymää ja isyyttä ja äitiyttä kohtaan.

Voimme arvioida, mitä tulee tapahtumaan Amerikassa, niiden kokemusten ja tulosten perusteella, joita on saatu muissa maissa, missä on innokkaasti viljelty sukupuolikasvatusta kouluissa. Seuraavat tilastot koskevat muuatta niistä maista.

85 % ihmisistä hyväksyy avioliiton ulkopuoliset sukupuolisuhteet.

98 % on ollut esiaviollisessa sukupuolisuhteessa.[2]

50 % vihille menevistä morsiamista on raskaana.[3]

Naisten enemmistö haluaa aborttien tekemistä vapaiksi.[4]

Mitä tulee sukupuolitauteihin, joihin sukupuolikasvatuksella juuri kyseisessä maassa on epäilemättä ollut oma lisävaikutuksensa, paljastaa muuan raportti sen tosiasian, että "tippuri ja kuppatauti ovat levinneempiä kuin missään muussa maailman sivistysmaassa".[5] Eräs toinen tiedonanto luonnehtii tilannetta suorastaan "katastrofaaliseksi".[6] Silti sukupuolikasvatuksen ohjelmoitsijat koettavat vakuuttaa, että tällainen kasvatus pitää sukupuolitaudit aisoissa.

Avioliiton ulkopuoliset synnytykset, jotka SIECUS: in propagandan mukaan vähenevät sukupuolikasvatuksen ansiosta, tosiasiallisesti lisääntyivät lähes 50 % asianomaisessa maassa.[7]

Väite, että tällaisesta järjestelmästä on jotakin todellista hyötyä, ei pelkästään edellytä niin sanottua "aivopesua" jo varhaisimmista ikävuosista alkaen, vaan myös vaatii henkilöitä tekemään valintoja ilman että tajuavat niiden siveellisiä seurauksia.

Marssiminen "uuden siveellisyyden" lipun alla on sellaista tiedostamiskasvatusta, mikä — ihmisen käyttäytymistä muovaavana välikappaleena — voidaan suunnata ja suunnataankin päämääriin, jotka ovat ristiriidassa evankeliumin periaatteiden kanssa. Eräät tiedostamiskasvatuksen menetelmät synnyttävät eräänlaisen hysterian, jonka tarkoituksena on hävittää siveellisyys, tavat ja kohteliaan käyttäytymismuodon perinteet. Sellaiset pyrkimykset voivat aiheuttaa suunnatonta vahinkoa, varsinkin nuorille.

Kun tarkastelemme tiedostamiskasvatusta ja muuta luokkien väliseen kanssakäymiseen tähtäävää joukkopsykologiaa (tällaista edustavat mm. T-ryhmät, ryhmädynamiikka, itsekritiikkitilaisuudet, vastustusryhmät, itsetilitysistunnot ja ihmisen suorituskykyä tutkivat työryhmät), mikä vaikuttaa yksilön luonteeseen ja yksityiselämään ja mikä tähdentää massan, toisin sanoen kaikkien yhteistä, päätäntää, voimme varsin aiheellisesti kysyä: mitä on tapahtunut yksilöparalle?

Suurimpana Jumalan lapsilleen antamana lahjana on henkilökohtaisen tahdonvapauden lahja. Se on henkisen kulttuurin perusta, periaate, jonka varaan perustuslakimme rakennettiin, ja sen ylläpitäminen on koulujärjestelmämme pohjimmainen velvollisuus; näemme sen kuitenkin uhattuna tiedostamiskasvatuksen menetelmien vuoksi.

Ryhmäkritiikin menetelmissä on kolme pääkohtaa, jotka osoittavat, miten yksilön oikeudet voidaan alistaa.

1. Osanottajat luovat ilmapiirin, missä he uskaltavat paljastaa käyttäytymisensä muiden tarkasteltavaksi. Tässä kiinnitetään varsin vähän huomiota itseluottamukseen.

2. Pyritään muuttamaan eli tuhoamaan vanhoja arvoja, jotka on omaksuttu yksilöllisesti, ja antamaan tilalle massan päätäntävalta, joka on ryhmän voimakkaimman persoonallisuuden tahdon mukainen.

3. Vähitellen jäsenet voivat päästä eroon siveellisistä asenteistaan ja kokeilla sitten uusilla suhtautumistavoilla, omaksuen niin sanotun "uuden siveellisyyden", missä ei ole siveellisyyttä lainkaan.

Kuulee sanottavan: "Jos hoito auttaa niitä, joilla on vaiva, niin sen on pakko autta yhtä lailla tai enemmänkin niitä, jotka ovat kunnossa." Mitä tähän tulee, haluaisin sanoa: voi sitä lääkäriä, joka haluaisi määrätä täysin terveet lääke- tai leikkaushoitoon.

Ryhmäkritiikkitilaisuudet viittaavat Maon punakaartien kehittämiin menetelmiin — niissähän osanottajia rohkaistaan julkisiin tunnustuksiin ja yllytetään ilmiantamaan toisiaan, kaiken tarkoituksena tahdon murtaminen. Tulevat mieleen myös natsien "voimaa ilosta"-menetelmät. Tiedostamiskasvatus on menetelmä, jota harjoitetaan kaikkialla kommunistisissa maissa.

Sukupuolikasvatuksen ja tiedostamiskasvatuksen opetusmenetelmät väärin käytettyinä eivät vain kaada häveliäisyyden raja-aitoja, vaan myös luovat edellytyksiä massojen eikä suinkaan yksilöiden omalle päätännälle. Tämä pyrkii tuhoamaan ihmisen tahdonvapauden ja on sen vuoksi pahasta.

Kirkon harjoittamat käyttäytymisen ohjaamiskeinot, sellaiset kuin todistuskokoukset, pappeuskokoukset ja lähetyssaarnaajien toimintaselostukset, suulliset tilannekatsaukset sekä itsetarkkailu ja tilintekovelvollisuus, tähdentävät yksilön tärkeyttä ja hänen oikeuksiensa säilyttämistä.

On kiinnostavaa tietää, ettei tiedostamiskasvatusta ole hyväksytty kirkkomme instituuttien ja seminaarien opetusmenetelmäksi.

Kolmantena tuhoisana suuntauksena, joka on uudelleen leviämässä ja yhdistymässä muihin turmiollisiin voimiin, on pyrkimys entistä suurempaan joustavuuteen avioliittolakien suhteen, joissa koetetaan liberalisoida sellaista, mikä on epäsiveellisen liberaalia jo ennestäänkin. Muuan opetusministeriön lääkintäviranomainen sanoo, ettei epäsiveys ole hänen mielestään epäsiveätä silloin kun se liittyy avioliiton ulkopuolisiin sukupuolisuhteisiin.

Muuan kuuluisa tuomari, joka on käsitellyt noin

25 000 avioerotapausta, puhuu monissa varhain solmituissa avioliitoissa ilmenevästä kypsyyden puutteesta. "Jos ihmiset", hän on sanonut, "käyttäisivät yhtä paljon aikaa avioliiton harkitsemiseen kuin auton tai talon ostoon, heidän asiansa olisivat paremmalla tolalla." Puheensa lopussa hän kuitenkin suosittelee "koeavioliittokautta", mikä tekee tyhjäksi hänen asialliset neuvonsa. Hän on sanonut siitä: "Ja koeavioliiton puolesta on sanottavana paljonkin, erityisesti koska ehkäisylääkkeet ovat niin kovin laajassa käytössä."[8]

Osaatteko kuvitella koeavioliittojärjestelmän vaikutuksia siveellisyyteen? Koko ajatus sopii "uuden siveellisyyden" oppiin ja kuuluu niihin turmiollisiin periaatteisiin, joiden suhteen meidän on oltava varuillamme.

"Alkoholia nuorille"-liike on laajenemassa. Amerikan lääkäriliiton julkaisema "Today's Health"-lehti selostaa keskustelua, joka käytiin aiheesta "Tulisiko lapset opettaa juomaan?" Keskustelun kaikki osanottajat tavalla tai toisella suosittelivat alkoholin tuomista nuorten elämään — vieläpä jo neljänkin vuoden iässä — ehkäisykeinona *alkoholismia* vastaan.

Eräs keskustelijoista lausui seuraavaa: "Vanhemmalla on velvollisuutena luoda terveellinen elinympäristö lapselle. Tähän kuuluu monia aloja, myös alkoholi."[9]

Vieläpä näille huomatuille erikoistuntijoille täytyy olla selvää, että tällainen toiminta vain lisäisi kurjuutta, jota se virheellisellä tavalla koettaa poistaa. Emme saa olla tietämättömiä niistä huonoista vaikutteista, joita syytävät meille sukupuolivalistuksen, tiedostamiskasvatuksen, nuorten alkoholinkäytön ja avioliiton pyhyyden väheksymisen nurjat periaatteet, jotka uhmaavat siveellistä sopivaisuutta ja vanhurskautta. Meidän on koottava voimamme organisoitujen vanhempainneuvostojen avulla, joissa isät ovat mukana, koulujen johtokuntien, oppikirjakomiteoiden ja alan lainsäädännön avulla ja tarmokkaasti vastustettava kuvatunlaista ohjelmointia.

Suotakoon meidän muistaa, että vanhempien ensisijaisena velvollisuutena on opettaa lapsilleen totuuden ja oikeuden periaatteita.

Jumalan Hengen innoituksesta ovat syntyneet seuraavat sanat suojelemaan meitä kutakin: "... kaunistakoon ajatuksesi aina hyve; silloin sinun uskalluksesi *on tuleva* vahvaksi Jumalan kasvojen edessä..." (LK 121:45; kursivointi kirjoittajan)

Herra on käskenyt meidän elää evankeliumin lakien esikuvan mukaan. Hän on sanonut: "Ja jälleen, minä annan teille esikuvan kaikissa asioissa, niin ettette tulisi vietellyiksi, sillä saatana on liikkeellä maassa, ja hän kulkee ympäri vietellen kansoja." (LK 52:14)

Muistakaamme seuraavat profeetalliset sanat, jotka on lausuttu paholaisesta: "Hän puhuu sanoja Korkeinta vastaan ja hävittää Korkeimman pyhiä. Hän pyrkii muuttamaan ajat ja lain..." (Dan. 7:25)

Todistan siitä tosiasiasta, että jos haluamme säilyttää paikkamme Jumalan valtakunnassa turvattuna, jos haluamme suojella lapsiamme nykyajan pahuutta vastaan, meidän on vaellettava vanhurskauden polkuja ja noudatettava tarkasti sitä elämäntapaa, joka on löydettävissä Jeesuksen Kristuksen evankeliumin esikuvasta.

Tästä kaikesta todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Viitteet:

1 J. Robert Moskin, "The Contraceptive Society", Look, 4. helmikuuta 1969, s. 53.
2 Sama lähde, s. 50.
3 U. S. News and World Report, 17. maaliskuuta 1969, ss. 48 seur.
4 Look, s. 50.
5 American Opinion, maaliskuu 1969.
6 U. S. News and World Report.
7 Sama lähde, s. 51.
8 Tuomari Tom Williams, lainattu artikkelissa "Intelligence Report", Parade, 16. helmikuuta 1969, s. 8.
9 Today's Health, helmikuu 1969, ss. 46 seur.

Danielin kivi vyöryy

JACK E. JERRARD

Church Newsin toimittaja

"Mutta kivestä, joka oli kuvapatsaan murskannut, tuli suuri vuori, ja se täytti koko maan." (Dan. 2:35) Tulkitessaan kuningas Nebukadnessarin unen suuresta savijalkaisesta pedosta profeetta Daniel selitti kuninkaalle, että kivi oli Jumalan valtakunta ja että se kasvaisi käsittämään koko maailman.

Äskettäin päättyneessä 139. vuotuisessa yleiskonferenssissa esitetyt tilastot osoittavat, että kiven nopeus on lisääntymässä sitä mukaa kuin evankeliumia julistetaan suurimmassa osassa maailmaa.

Joseph Anderson, ensimmäisen presidenttikunnan sihteeri, luki vuosiraportin lauantain iltapäiväkokouksessa mainiten tällöin, että kirkon jäsenmäärä vuoden 1968 lopussa oli 2 684 073.

Tämä merkitsee lähes 70 000 jäsenen lisäystä edellisen vuoden määrään, veli Anderson huomautti, ja jotakin kokonaan muuta kuin ne kuusi miestä, jotka olivat jäseniä, kun kirkko 139 vuotta sitten järjestettiin.

"Kivi" lähti vyörymään 6. huhtikuuta 1830, ja sen lisätessä nopeuttaan jäsenmäärä kohosi 30 000:een kymmenessä vuodessa ja oli 60 000 vuonna 1850.

Kirkon täyttäessä sata vuotta saivat vuoden 1930 huhtikuun konferenssin osanottajat ilokseen tietää, että kirkon jäsenluku oli kasvanut 672 488:ksi, ja vuonna 1948 — kun oli kulunut vuosisata pyhien asettumisesta Suolajärven laaksoon — tilastot osoittivat kirkon jäsenmääräksi 1 016 170.

Suurin osa kirkon jäsenistä asuu täysin järjestetyissä vaarnoissa, heidän määränsä oli viime vuonna nimittäin 2 207 876; kirkon 83 kokoaikaisella lähetyskentällä asui puolestaan 476 097.

Vuoden 1968 lopussa vaarnoja oli 473, mikä merkitsee 25 vaarnan lisäystä vuoteen 1967 verrattuna ja valtaisaa 303 vaarnan lisäystä niihin 170 vaarnaan, jotka olivat toiminnassa 31. joulukuuta 1948.

Tilastoraportti ilmoitti vaarnoissa sijaitsevien itsenäisten seurakuntien ja vaarnaseurakuntien lukumääräksi 4 385, mistä kokonaissummasta oli 3 721 täysin järjestettyjä vaarnaseurakuntia. Tähän eivät sisälly ne 2 112 lähetysseurakuntaa, jotka toimivat lähetyskenttien alaisina.

Vuotta aikaisemmin tilastoraportin mukaan oli 3 544 vaarnaseurakuntaa 448 vaarnassa ynnä 622 itsenäistä seurakuntaa kyseisissä vaarnoissa, yhteensä siis 4 166 seurakuntaa.

Lähetyssaarnaajien työ vaarnoissa ja lähetyskentillä on varsin näkyvää.

Raportti ilmoitti näiden miesten ja naisten toiminnan ansiosta tapahtuneen 64 021 käännynnäiskastetta. Tätä on kiintoisaa verrata vuosien 1930 ja 1948 raportteihin.

Esimerkiksi vuonna 1930 kastettiin vain 6 758 käännynnäistä. Vuonna 1948 vastaava luku kohosi 10 471:ksi. Vuonna 1967 kirkon uusien jäsenten määräksi merkittiin 62 280.

Vuonna 1968 kastettiin lisäksi vaarnoissa ja lähetyskentillä 53 482 jäsenluetteloissa olevaa lasta.

Kirkon jäsenten kuolleisuus tuhatta kohti on kohonnut aivan hiukan, ja syntyneisyydessä ilmenee hienoista vähennystä. Esimerkiksi vuonna 1968 syntyneisyys oli 27,49 tuhatta kohti, kun taas vuonna 1967 se oli 27,55; kuolleita oli vuonna 1968 5,17 tuhatta kohti, vuonna 1967 oli vastaava luku 5,05.

Profeetta Malakian ennustus, että sijaistyötä kuolleiden puolesta toimitettaisiin ennen kuin tulee "Herran päivä, se suuri ja peljättävä", on toteutumassa, kuten raportti osoittaa.

Vuoden 1968 aikana suoritettiin kuolleiden puolesta 6 218 750 toimitusta, ja kun tähän lisätään eläville suoritetut 54 895 toimitusta, yhteismääräksi saadaan 6 273 645; toimitukset on suoritettu 13 toiminnassa olevassa temppelissämme.

Kasvu on melkoinen verrattuna vuoteen 1967, jolloin kirkolle ilmoitettiin toimitusten yhteismääräksi 4 565 766.

Kirkon kouluissa, mm. instituuteissa ja seminaareissa, olevien kirkon jäsenten määrä on sekin kasvanut tuntuvasti. Erilaisissa kirkon ylläpitämissä oppilaitoksissa oli 215 602 opiskelijaa.

Kirkon kasvu ilmenee vielä muussakin: 26 850 miestä ja poikaa sai pappeuden.

Aaronin pappeuden haltijoiden lukumäärä oli vuoden 1968 joulukuun lopussa 339 496, ja Melkisedekin pappeuden haltijoiden määrä oli 321 394, yhteensä siis 660 890 pappeuden haltijaa.

Kirkon apujärjestöt ovat pysyneet muun edistyksen tasalla, lukujen osoittaessa parannusta niin jäsenmäärän, kävijöiden kuin keskimääräisen läsnäolonkin suhteen.

Esimerkiksi Apuyhdistyksessä oli jäseniä 311 871; keskimääräinen läsnäolo pyhäkoulussa oli 878 901; Nuorten Naisten Valistuskerhossa oli 337 819 ja Nuorten Miesten Valistuskerhossa 323 745 jäsentä. Alkeisyhdistyksellä oli luetteloissaan 460 975 lasta.